

หน้าปก
[Cover]

ครบรอบสองร้อยปี
วันประสูติของ
พระบาฮาอุลลาห์

200th Anniversary of
the Birth of Bahá'u'lláh

ศาสนาบาไฮ Bahá'í Faith

หน้าชื่อเรื่อง
[Title Page]

ครบรอบสองร้อยปี วันประสูติของพระบาฮาอุลลาห์ 2560

200th Anniversary of the Birth of Bahá'u'lláh 2017

ลิงค์ไปยังเว็บไซต์อย่างเป็นทางการ
ของชุมชนบาไฮประเทศไทย

Link to International Bahá'í Website
in English and other languages

ศาสนาบาไฮ
[Bahá'í Faith]

ชุมชนบาไฮแห่งประเทศไทยกับเพื่อนร่วมศาสนาทั่วโลก พร้อมเพรียงใจกันเฉลิมฉลองปีศักดิ์สิทธิ์ของการมาจุติของพระศาสดาผู้เสด็จมาก่อตั้งอารยธรรมแห่งสหัสวรรษใหม่ ด้วยการนำเสนอเรื่องราวเป็นสังเขปเกี่ยวกับชีวิตและหลักธรรมคำสอนของพระองค์ ซึ่งเป็นทั้งแรงบันดาลใจและการชี้แนะให้ประชาคมโลกบาไฮพัฒนาขึ้นมาถึงปัจจุบันและจะพัฒนาต่อไปในอนาคต บนเส้นทางที่ประชาชนทุกเชื้อชาติและภูมิหลังศาสนาจะมีส่วนร่วมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในที่สุดในกระบวนการสร้างอารยธรรมดังกล่าว :

สารบัญ [Contents]

หน้าปก [Cover].....	1
หน้าชื่อเรื่อง [Title Page]	2
ครบรอบสองร้อยปี วันประสูติของพระบาฮาอุลลาห์ 2560 200 th Anniversary of the Birth of Bahá'u'lláh 2017	2
สารบัญ [Contents]	3
ต้นตระกูลของพระบาฮาอุลลาห์ [Ancestral Root of Bahá'u'lláh]	4
การดำรงสถานะความเป็นพระศาสดา [The Assumption of Prophethood]	5
การอธิษฐานและทำสมาธิ [Prayer and Meditation]	7
ครอบครัวและการอบรมลูก [Family and Education of Children]	10
เยาวชน [Youth]	13
สตรี [Women]	16
การศึกษา [Education]	23
เศรษฐกิจ [Economy]	27
เกษตรกรรมและอุตสาหกรรม [Agriculture and Industry]	33
การเมืองและการปกครอง [Politics and Government]	37
ระบบสังคม [Social Order]	41
สันติภาพ [Peace]	50
ประชาคมบาไฮ [Bahá'í Community]	55

ต้นตระกูลของพระบาฮาอุลลาห์ [Ancestral Root of Bahá'u'lláh]

พระบาฮาอุลลาห์มีพระนามเดิมว่ามีร์ซา ฮุสเซน อาลี ต้นตระกูลของพระองค์มาจากพระอับราฮัม (บรรพบุรุษร่วมของพระโมเสส พระเยซู พระโมฮัมหมัดและพระบ็อบ) โดยทางภรรยาคาทูลาห์ และในอีกด้านหนึ่งพระองค์สืบเชื้อสายมาจากพระศาสดาโซราสเตอร์ และยาซด์เกิร์ดกษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ซาสานี้น การมาจุติของพระบาฮาอุลลาห์จึงเป็นการมาบรรจบกันของเชื้อสายของพระศาสดาสายเซเมติกและพระศาสดาสายอารยัน ซึ่งคู่ควรอย่างยิ่งในฐานะพระศาสดาที่เสด็จมาด้วยพันธกิจของการประสานสามัคคิมนุุษยชาติจากทุกศาสนา

เนื่องด้วยทรงประสูติในครอบครัวของเสนาบดีผู้สูงศักดิ์ในกษัตริย์ฟัท อาลี ชาร์แห่งเปอร์เซีย ชีวิตในช่วงยี่สิบเจ็ดปีแรกของพระองค์มีลักษณะเด่นของการเสวยสุขจากชาติกำเนิดที่สูงส่งและความร่ำรวยอย่างไร้ความพะวง ความห่วงใยที่ไม่รู้ล้นต่อประโยชน์ของคนยากไร้ คนป่วยและผู้ถูกข่มขู่ จนเป็นที่เลื่องชื่อในฐานะ “บิดาของคนยาก” จากนั้นชีวิตของพระองค์เริ่มพลิกผันต้องพบกับวิกฤติอยู่เนืองนิตย์และบางครั้งอันตรายเกือบถึงชีวิต เมื่อทรงเป็นผู้สนับสนุนที่แข็งขันต่อการเคลื่อนไหวของศาสนาใหม่ในดินแดนอิสลาม ที่เบกโรว์โดยผู้สืบเชื้อสายโดยตรงมาจากพระศาสดาโมฮัมหมัดเอง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในประวัติศาสตร์ในนามว่าพระบ็อบ การประกาศตนของพระบ็อบว่าเป็นการกลับมาของ “อิหม่ามกอเอม” ตามคำพยากรณ์ของอิสลามชีอะห์ ได้ปลุกการต่อต้านอย่างรุนแรงจากเหล่านักบวชในเปอร์เซียที่สอนว่าจะไม่มีพระศาสดาองค์ใดมาจุติในโลกอีกหลังจากพระโมฮัมหมัด ซึ่งในที่สุดนำไปสู่การประหารชีวิตของพระบ็อบต่อหน้าสาธารณชนในวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2393 (ค.ศ. 1850).และการคุมขังพระบาฮาอุลลาห์ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2395 (ค.ศ. 1852)

การดำรงสถานะความเป็นพระศาสดา [The Assumption of Prophethood]

ในระหว่างการถูกคุมขังนี้เองที่พระบาฮาอุลลาห์ได้รับรู้สถานะความเป็นพระศาสดาตามที่พระบ็อบส์สัญญาไว้ว่าจะมาสำเร็จภารกิจต่อจากพระบ็อบเอง และทรงลิขิตประสบการณ์ดังกล่าวไว้ว่า :

ในความฝันราตรีหนึ่ง วจนะที่สูงส่งเหล่านี้เป็นที่ได้ยินมาจากรอบด้าน : 'แท้จริงแล้วเราจะทำให้เจ้ามีชัยด้วยตัวเจ้าเองและด้วยปากกาของเจ้า อย่าได้เศร้าโศกต่อสิ่งที่บังเกิดกับเจ้า และอย่าได้กลัวเพราะเจ้าอยู่ในความปลอดภัย อีกไม่นานพระผู้เป็นเจ้าจะเชิดชูสิ่งล้ำค่าของโลกขึ้นมา คือบุรุษทั้งหลายที่จะช่วยเจ้าโดยตัวเจ้าเอง และโดยพระนามของเจ้าซึ่งพระผู้เป็นเจ้าใช้พื้นหัวใจของผู้ที่ยอมรับพระองค์'^[1]

ระหว่างวันเวลาที่เรายู่ในคุกเมืองเดहरาน แม่น้ำนักครุดของโซห์และอากาศที่เหม็นอับทำให้เราหลับได้เพียงเล็กน้อย กระนั้นในช่วงเวลาที่หลับได้นานๆ ครั้ง เรารู้สึกราวกับว่าบางสิ่งหลังไหลจากกระหม่อมของเราลงมายังทรวงอก ราวกับกระแสน้ำเขียวที่ทรงพลังจากยอดคีรีที่สูงตระหง่านไหลพรวดลงมาบนพื้นพิภพ ยังผลให้แขนขาของเราลุกเป็นไฟ ในช่วงเวลาอันชั่วหาของเราสวดสิ่งที่ไม่มีมนุษย์คนใดทนฟังได้^[2]

ณ วินาทีนั้นเองที่พระบาฮาอุลลาห์ขึ้นดำรงสถานะความเป็นพระศาสดาตามคำสัญญาของศาสนาทั้งหลายในอดีต ซึ่งเป็นการเริ่มต้นพันธกิจสี่สิบปีที่พาพระองค์ออกจากเปอร์เซียไปยังแบกแดด คอนสแตนติโนเปิล อเดรียโนเปิลและปักธงศาสนาบาไฮในที่สุดในปีเลสเตอร์ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ตามพันธสัญญา ดินแดนที่ถูกลิขิตให้เป็นนครหลวงแห่งโลกซึ่งจะทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางของอารยธรรมแห่งสหสวรรค์ใหม่ที่จะคลี่ตัวออกมาทีละน้อยโดยหลักธรรมและแรงบันดาลใจของพระองค์ :

พระองค์ผู้ซึ่งในสภาพแวดล้อมที่น่าระทึกดังกล่าว ถูกกำหนดให้ทานน้ำหนักอันท่วมท้นของพันธกิจที่รุ่งโรจน์ยิ่ง ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระผู้ซึ่งชนรุ่นหลังจะแซ่ซ้อง และสาวกจำนวนนับไม่ถ้วนยอมรับแล้วว่าเป็นผู้พิพากษา ผู้ออกกฎและผู้ไถ่มวลมนุษยชาติ ผู้จัดระบบทั่วทั้งโลก ผู้ประสานสามัคคีบุตรหลานของมนุษย์ ผู้เปิดฉากสหสวรรค์ที่รอคอยกันมายาวนาน ผู้เป็นจุดกำเนิดของ "วัฏจักรสากล" ใหม่ ผู้สถาปนาสันติภาพอัน

[1] *Epistle to the Son of the Wolf*, pp.21

[2] *Epistle to the Son of the Wolf*, pp.22

ยิ่งใหญ่ที่สุด ผู้เป็นบ่อเกิดของความยุติธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ผู้ประกาศการ
บรรลุมิติภาวะของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด ผู้สร้างระบบโลกใหม่ ผู้ให้แรง
บันดาลใจและผู้ที่ก่อตั้งอารยธรรมของโลก

สำหรับชาวอิสราเอลพระองค์คือการมาจุติของ "พระบิดาวันรันดร์" "พระ
ผู้เป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์" ที่ลงมา "กับนักบุญนั้บหมีน" สำหรับโลกคริส
เตียนพระองค์คือพระคริสต์ที่กลับมา "ในความรุ่งโรจน์ของพระบิดา" สำหรับ
อิสลามนิกายชีอะห์พระองค์คือการกลับมาของอิหม่ามฮุสเซน สำหรับ
อิสลามนิกายซุนนีพระองค์คือการลงมาของ "พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า"
(พระเยซูคริสต์) สำหรับชาวไซโรแอสเตรียนพระองค์คือซาห์ บาหรามตาม
พันธสัญญา สำหรับชาวฮินดูพระองค์คืออวตาลของพระกฤษณะ สำหรับ
ชาวพุทธพระองค์คือพระพุทธเจ้าองค์ที่ห้า ^[1]

ณ ช่วงเวลานี้ที่สังคมของเรากำลังพยายามหาทางปฏิรูปประเทศในด้านต่าง ๆ
ท่ามกลางวิกฤติการณ์ที่กำลังกลุ้มรุมอยู่รอบด้าน หลักธรรมคำสอนของพระบาท
สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นแนวทางสำหรับมนุษยชาติรวมทั้งชาวไทยในความพยายาม
ไปสู่อารยธรรมแห่งสหประชาชาติใหม่ น่าจะเป็นประโยชน์สำหรับสังคมไทยหากได้รับ
การพิจารณาอย่างจริงจัง

[1] *God Passes By*, p.94

การอธิษฐานและทำสมาธิ [Prayer and Meditation]

การกระทำที่ไร้ศีลธรรมที่แผ่ขยายอย่างคุมไม่อยู่ในสังคมในปัจจุบันมีต้นตอมาจากจิตใจ การแก้ไขที่ต้นเหตุจึงอยู่ที่การยกระดับจิตใจให้มีธรรม ซึ่งสามารถทำได้โดยการอธิษฐานและทำสมาธิ หากปราศจากการยกระดับจิตใจของศาสนิกชนให้มีธรรม ศาสนาจะเสื่อมลงไปเป็นเพียงองค์กรที่ตายเสมือนร่างกายที่ไร้วิญญาณ ไม่สามารถขับเคลื่อนสังคมให้ก้าวหน้าไปสู่อารยธรรมแห่งสหสวรรษใหม่ :

ที่จริงแล้วเหตุผลหลักที่ความชั่วร้ายแผ่ขยายอย่างคุมไม่อยู่ในสังคมในปัจจุบันคือความไร้ธรรมะ อารยธรรมวัตถุนิยมในยุคของเรา ได้ดูดซึมพลังงานและความสนใจของมนุษยชาติไปมากถึงขนาดที่ ประชาชนทั่วไปไม่รู้สึกว่าจำเป็นอีกต่อไป ที่จะยกระดับตนเองขึ้นมาเหนือพลังอำนาจและสภาพการดำรงอยู่ทางวัตถุของตนรายวัน ไม่มีความต้องการสิ่งที่เราควรเรียกว่าจิตวิญญาณอย่างเพียงพอ ที่จะแยกสิ่งนี้จากความจำเป็นและความต้องการของการดำรงอยู่ทางกายของเรา ดังนั้นวิกฤติการณ์ที่กระทบมนุษยชาติทั่วหน้า มีสาเหตุมาจากจิตวิญญาณเป็นสาระสำคัญ จิตวิญญาณแห่งยุคโดยรวมทั้งหมดคือความไม่มีศาสนา ทศนคติต่อชีวิตของมนุษย์นั้นหยาบและเป็นวัตถุนิยม เกินกว่าที่จะช่วยให้มนุษย์สามารถยกตัวเองขึ้นมาสู่อาณาจักรที่สูงกว่าของจิตวิญญาณ

สภาพที่อึมครึมอย่างน่าเศร้านี้เอง ที่สังคมได้ตกลงไปและศาสนาหาทางปรับปรุงและเปลี่ยนรูป เพราะแกนของความศรัทธาศาสนาคือความรู้สึกทางจิตที่ประสานมนุษย์กับพระผู้เป็นเจ้า สภาพะการสนทนาทางจิตนี้เกิดขึ้นและคำจูนไวได้โดยวิธีการทำสมาธิและอธิษฐาน และนี่คือเหตุผลที่ทำให้พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าทรงเน้นความสำคัญของการบูชาเป็นอย่างมาก เป็นสิ่งไม่เพียงพอที่ศาสนิกชนจะเพียงแต่ยอมรับและถือปฏิบัติตามคำสอน ที่เพิ่มเติมจากนี้เขาควรเพาะสำนึกในธรรมะ ซึ่งเขาสามารถได้มาส่วนใหญ่โดยวิธีการอธิษฐาน ดังนั้นศาสนาบาไฮโดยมูลฐานมีลักษณะทางจิตเหมือนกับศาสนาอื่นๆ ของพระผู้เป็นเจ้า เป้าหมายหลักของศาสนาบาไฮคือการพัฒนาบุคคลและสังคม โดยการได้มาซึ่งคุณความดีและพลังความสามารถทางจิตวิญญาณ วิญญาณของมนุษย์นี้เองที่จะต้องป้อนอาหารให้ก่อนอื่น และการอธิษฐานที่หล่อเลี้ยงจิตวิญญาณนี้สามารถให้อาหารได้ดีที่สุด ตามการมองของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าและสถาบันทั้งหลายจะมีประสิทธิผลอย่างแท้จริงก็ต่อเมื่อ ชีวิตทางจิตวิญญาณภายในสมบูรณ์ขึ้น

และเปลี่ยนรูป มิฉะนั้นแล้วศาสนาจะเสื่อมลงไปเป็นเพียงองค์กรหนึ่ง และกลายเป็นสิ่งที่ตาย ^[1]

บาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงให้พัฒนาก่อนทั้งด้านจิตใจและสติปัญญา โดยการอธิษฐานและทำสมาธิเป็นกิจวัตรตามบัญชาของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งทรงลิขิตบทอธิษฐานบังคับประจำวันและบทอธิษฐานสำหรับโอกาสต่างๆ อีกมากมายไว้ให้ :

ดูกร คนรับใช้ของเรา จงสวดวचนะของพระผู้เป็นเจ้าที่เจ้าได้รับ ดังที่บรรดาผู้ที่ใกล้เข้าหาพระองค์สวด เพื่อว่าความไพเราะในทำนองของเจ้าจะปลุกวิญญาณของเจ้าเอง และดึงดูดหัวใจของมวลมนุษย์ ใครก็ตามที่สวดวचนะที่เปิดเผยโดยพระผู้เป็นเจ้าเป็นการส่วนตัวในห้อง เทพดาของพระผู้ทรงมหิทธิธานภาพที่กระจายกันอยู่ จะกระจายสุคนธรสของถ้อยคำที่เอ่ยจากปากของเขาไปกว้างไกล และจะดลให้หัวใจของผู้ที่ขอบธรรมทุกคนเต้นอย่างระทึก แม้ว่าในตอนแรกเขาอาจไม่ทราบผลของการสวดนั้น กระนั้นอิทธิฤทธิ์ของกรุณาธิคุณที่ประทานให้แก่เขา จำเป็นต้องโน้มน้าววิญญาณของเขาไม่ช้าก็เร็ว ^[2]

ขณะที่ทำสมาธิเจ้ากำลังพูดกับจิตของตนเอง ในสภาวะนั้นของจิตใจเจ้าตั้งคำถามต่อจิตของเจ้าและจิตตอบ : แสงสว่างปรากฏขึ้นและสภาวะความเป็นจริงถูกเปิดเผย... โดยพลังสมาธิมนุษย์บรรลุชีวิตนิรันดร์ โดยพลังนี้มนุษย์ได้รับลมหายใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การประทานของพระวิญญาณให้มาในการใคร่ครวญและทำสมาธิ... โดยการทำสมาธิมนุษย์ได้รับแรงดลใจจากพระผู้เป็นเจ้า โดยการทำสมาธิมนุษย์ได้รับอาหารทิพย์ ^[3]

บาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงอธิษฐานและทำสมาธิไม่ได้สิ้นสุดในตัวเอง แต่จะเกิดประโยชน์เป็นรูปธรรมโดยการปฏิบัติตามแรงดลใจที่ได้จากการอธิษฐานและทำสมาธิ นั้น :

[1] *The Importance of Prayer, Meditation, and the Devotional Attitude*, A Compilation, 2534 (1991), no.41

[2] *The Importance of Prayer, Meditation, and the Devotional Attitude*, A Compilation, 2534 (1991), no.7

[3] *Paris Talks*, p.174-5

ดูกร หญิงรับใช้ของพระผู้เป็นเจ้า! จงสวดพระวณะของพระผู้เป็นเจ้า และเมื่อตรัสถึงความหมายของพระวณะแล้ว จงเปลี่ยนพระวณะให้เป็น การกระทำ! ^[1]

ดังนั้นบาไฮเรียนรู้อะไรที่จะใช้แรงดลใจที่เกิดขึ้นจากการอธิษฐานและทำสมาธิ เป็นตัว ชี้นำการกระทำในชีวิตส่วนตัวและการดำเนินกิจการต่างๆ ของชุมชนและสถาบัน ในการมาชุมนุมพบปะกันและการประชุมของสถาบันบาไฮ เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของ บาไฮที่จะเริ่มต้นและสิ้นสุดลงที่การอธิษฐาน ตัวอย่างบทอธิษฐานหนึ่งที่พระบาฮา อุลลาห์ลิขิตไว้ ซึ่งบาไฮมักใช้สวดกันเพื่อความเป็นเอกภาพก่อนการประชุมหรือ กิจกรรมต่างๆ คือ :

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า! ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า! โปรดรวมหัวใจของคนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์เป็นเอกภาพ และเปิดเผย จุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์แก่พวกเขา ขอให้พวกเขาปฏิบัติตาม บทบัญญัติของพระองค์และอยู่ในกฎของพระองค์ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า โปรด ช่วยเหลือความพยายามของพวกเขา และประทานความเข้มแข็งให้พวกเขา รับใช้พระองค์ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า โปรดอย่าปล่อยมือจากพวกเขา แต่ขอ ทรงนำทางการย่างก้าวของพวกเขาด้วยแสงสว่างแห่งความรู้ของพระองค์ และประโลมหัวใจของพวกเขาด้วยความรักของพระองค์ แท้จริงแล้ว พระองค์คือพระผู้ทรงช่วยเหลือและพระผู้เป็นนายของพวกเขา ^[2]

^[1] *The Importance of Prayer, Meditation, and the Devotional Attitude*, A Compilation, 2534 (1991), no.28

^[2] *Bahá'í Prayers*, 2553 (2010), Malaysia, p.111

ครอบครัวและการอบรมลูก [Family and Education of Children]

*สภาพแวดล้อมของครอบครัวคือสภาพแวดล้อมของชาติ สิ่งที่เกิดขึ้น
ในครอบครัวคือสิ่งที่เกิดขึ้นในวิถีชีวิตของชาติ* ^[1]

การกระทำที่ดีหรือร้ายที่เกิดขึ้นในชาติ สามารถสืบสาวได้ไปถึงครอบครัว เพราะนิสัย ทัศนคติและพฤติกรรมที่ได้รับการอบรมบ่มนิสัยในครอบครัว จะถูกนำไปสู่ที่ทำงาน ชุมชน สังคมและชีวิตทางการเมืองของประเทศ และไปได้ถึงสมรรถนะของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ การพัฒนาสังคมไม่สามารถละเอียดหรือมองข้ามความเป็นไปและความผาสุกของครอบครัว เมื่อครอบครัวมีความสงบสุข สังคมก็สงบสุข หากครอบครัวระส่ำระสาย สังคมก็ระส่ำระสาย ดังนั้นอารยธรรมแห่งสหประชาชาติใหม่ที่จะค่อยๆ ก่อกำเนิดขึ้นมาท่ามกลางความเสื่อมโทรมของศีลธรรม ต้องอาศัยครอบครัวที่มีความแข็งแกร่งทางศีลธรรม และความแข็งแกร่งนี้จะเกิดขึ้นได้โดยเริ่มจากชายหญิงที่สมรสกันเป็นครอบครัว ที่ควรมีความมุ่งมั่นและเอาใจจริงเอาใจในการฝึกฝนลูกให้มีศีลธรรมและมีประโยชน์ต่อสังคมในการสร้างอารยธรรมดังกล่าว โดยตระหนักว่านี่คือจุดประสงค์ที่เป็นเนื้อแท้ของการสมรส และความเป็นบิดามารดาที่แท้จริงอยู่ตรงนี้ :

พระองค์ (พระบาฮาอุลลาห์) ทรงเน้นย้ำความสำคัญของการสมรส และนิยามจุดประสงค์ที่เป็นเนื้อแท้ของการสมรส กล่าวคือ การให้กำเนิดลูก และฝึกฝนลูกในศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อว่าพวกเขาจะได้รู้จักและบูชาพระองค์ ^[2]

การฝึกฝนอุปนิสัยใจคอของมนุษยชาติเป็นหนึ่งในบทบัญญัติที่มีน้ำหนักที่สุดของพระผู้เป็นเจ้า และอิทธิพลของการฝึกฝนดังกล่าวเหมือนกับอิทธิพลที่ดวงอาทิตย์มีต่อต้นไม้และผลไม้ เด็กๆ ต้องได้รับการเฝ้าดู ค้ำครองและฝึกฝนอย่างรอบคอบที่สุด ความเป็นบิดามารดาที่แท้จริงและความปรานีของบิดามารดาอยู่ที่ตรงนี้ ^[3]

การปูพื้นฐานของคุณธรรมในจิตใจของลูกน้อยควรเริ่มตั้งแต่ในครอบครัว เพราะนี่จะเป็นรากฐานที่แข็งแกร่งที่สุดสำหรับการพัฒนาการของลูกในอนาคต เด็กจะโตขึ้นมาเป็นคนมีคุณธรรมหรือไม่มีคุณธรรม จะเป็นคนซื่อตรงหรือคนคด จะใฝ่สูงหรือใฝ่ต่ำ

[1] *Family Life, A Compilation*, 2551 (2008), no.87

[2] *Preserving Bahá'í Marriages, A Compilation*, 2533 (1990), no.17

[3] *Family Life, A Compilation*, 2551 (2008), no.56

จะเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟังพ่อแม่ จะกตัญญูหรือไม่กตัญญูต่อพ่อแม่ ขึ้นอยู่กับการอบรมเลี้ยงดูเขาในวัยเด็กนี่เองเป็นสำคัญ :

มารดาคือครูคนแรกของเด็ก เพราะเมื่อเริ่มต้นของชีวิต เด็กนั้นสดชื่นและอ่อนนุ่มเสมือนกิ่งอ่อน และสามารถฝึกฝนไปในลักษณะใดๆ ที่เจ้าปรารถนา หากเจ้าเลี้ยงดูเด็กให้ซื่อตรง เด็กจะเติบโตเป็นคนตรงได้สัดส่วนที่สมบูรณ์ เป็นที่ชัดเจนว่ามารดาคือครูคนแรก และมารดานี่เองคือผู้ที่ปลูกฝังอุปนิสัยใจคอและการปฏิบัติตัวของเด็ก [1]

ตามคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ ครอบครัวซึ่งเป็นหน่วยหนึ่งของมนุษย์ต้องได้รับการอบรมตามกฎหมายเกณฑ์แห่งความบริสุทธิ์ คุณความดีทั้งปวงต้องสอนให้แก่ครอบครัว [2]

การปลูกฝังศีลธรรมให้ลูกต้องมาก่อนส่งเสริมลูกในการศึกษาวิชาความรู้สาขาต่างๆ เพราะคุณธรรมในตัวลูกจะเป็นเสมือนหางเสือที่คอยกำกับทิศทางการใช้วิชาความรู้ที่เรียนมาให้เป็นประโยชน์หรือเป็นภัยต่อสังคม :

การฝึกฝนในมาตรฐานศีลธรรมและการปฏิบัติตนดีสำคัญกว่าการเรียนรู้ตำรายิ่งนัก เด็กที่สะอาดสะอาด เป็นที่ถูกใจ อุปนิสัยใจคอดี ความประพฤติดี ถึงแม้ว่าจะโง่เขลา ก็เป็นที่พึงปรารถนาว่าเด็กที่หยาบคาย ไม่สะอาด นิสัยร้าย และกระนั้นเขี้ยวขานอย่างลึกซึ้งในวิทยาศาสตร์และศิลปะทั้งหมด เหตุผลสำหรับสิ่งนี้คือ เด็กที่ปฏิบัติตนดีแม้ว่าจะโง่เขลา ก็เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ขณะที่เด็กที่นิสัยร้ายและความประพฤติแย่ จะเสียเด็กและเป็นภัยต่อผู้อื่นถึงแม้ว่าเขาจะมีวิชา อย่างไรก็ตามหากเด็กได้รับการฝึกฝนให้ทั้งมีวิชาและเป็นคนดี ผลที่ได้คือแสงสว่างบนแสงสว่าง [3]

การเลี้ยงลูกอยู่กับบ้านอาจไม่น่าภาคภูมิใจสำหรับมารดาบางคนที่ไม่ตระหนักในความสำคัญของเรื่องนี้ และเมื่อบวกกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ มารดาจึงอาจรีบกลับไปทำงานหลังคลอดลูกไม่นาน โดยไม่ให้ความสำคัญมากพอแม่แต่จะเลี้ยงลูกด้วยนมของตน ซึ่งนอกจากจะช่วยสร้างสายใยและความผูกพันกับลูกน้อยแล้ว ยังดีต่อสุขภาพของลูกมากกว่าอย่างที่ไม่มียนมวัวชนิดใดทดแทนได้ ทักษะเช่นนี้ของมารดาควรได้รับการแก้ไข และสังคมควรสนับสนุนมารดาทำงานให้มีโอกาสเลี้ยงลูกด้วยตนเองให้มากที่สุด :

[1] *Bahá'í Education, A Compilation*, 2519 (1976), no.88

[2] *Family Life, A Compilation*, 2551 (2008), no.80

[3] *Bahá'í Education, A Compilation*, 2519 (1976), no.78

แนวคิดของบาไฮเกี่ยวกับบทบาทของสตรีในสังคมนั้นไม่มีที่เหมือนต่างจากแนวโน้มในปัจจุบันที่ลดค่าของความเป็นมารดา ศาสนาบาไฮยืนยันว่าบทบาทหน้าที่นี้มีความรับผิดชอบสูง และสำคัญยิ่งต่อพัฒนาการที่มั่นคงของคนรุ่นต่อไป และต่อการสร้างและค้ำจุนอารยธรรมที่ก้าวหน้าอยู่เสมอ การมอบความรับผิดชอบเบื้องต้นให้แก่มารดาในการอบรมลูก มาจากความจริงที่ว่ามารดาเป็นผู้ให้กำเนิดทารก, เจตคติ การอธิษฐานของมารดา แม้กระทั่งสิ่งที่เธอทานและสภาพร่างกายของเธอ มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อลูกระหว่างที่ยังอยู่ในครรภ์^[1]

การส่งเสริมมารดาให้เรียนรู้ทักษะในการอบรมเลี้ยงดูลูก จึงเป็นหนึ่งในหน้าที่ของธรรมสภาซึ่งเป็นสถาบันที่เป็นหน่วยบริหารพื้นฐานของระบบสังคมของพระบาฮาอุลลาห์ :

ตราบใดที่มารดาไม่ได้ฝึกฝนลูกๆ ของตน และเริ่มต้นพวกเขาในหนทางที่เหมาะสมของชีวิต การฝึกฝนที่พวกเขาได้รับภายหลังจะไม่บังเกิดผลเต็มที่ เป็นหน้าที่ของธรรมสภาทั้งหลายที่จะจัดหาโปรแกรมที่วางแผนมาอย่างดีให้แก่มารดาสำหรับการอบรมลูกๆ โดยแสดงให้เห็นว่าตั้งแต่วัยทารกเด็กต้องได้รับการเฝ้าดูและสอนอย่างไร คำสั่งสอนเหล่านี้ต้องให้แก่มารดาทุกคนไว้เป็นคู่มือ เพื่อว่ามารดาแต่ละคนจะฝึกฝนและอบรมบ่มนิสัยลูกๆ ตามคำสอนบาไฮ^[2]

[1] *Family Life*, A Compilation, 2551 (2008), no.115

[2] *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*, no. 113

เยาวชน [Youth]

ในวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจอย่างรวดเร็วที่กำลังจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ กำลังเปลี่ยนผ่านจากการอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของพ่อแม่อย่างใกล้ชิด ไปสู่การค้นหาตัวเองและมีอิสระมากขึ้นในการแสวงหาค่านิยมและมาตรฐานสำหรับกำกับชีวิตของตน ความรู้สึกนึกคิดของเยาวชนถูกโน้มน้าวโดยอิทธิพลต่างๆ ที่ท้าทายมโนธรรม จากเพื่อน คนใกล้ชิด ความเป็นไปในสังคมและสื่อต่างๆ พฤติกรรมบางอย่างของผู้ใหญ่ เช่น การพูดอย่างหนึ่งทำอีกอย่างหนึ่งอาจเป็นที่น่าสับสนสำหรับเยาวชนในช่วงเวลาที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ เยาวชนไม่ควรถูกปล่อยให้หาเส้นทางในชีวิตด้วยตัวเองทั้งหมด แต่ควรได้รับการชี้แนะด้วยหลักธรรมศาสนาในการหล่อหลอมทัศนคติและค่านิยมของตน เพื่อให้มีความแข็งแกร่งทางศีลธรรมพอที่จะสามารถกำกับชีวิตของตนเองให้อยู่ในทำนองคลองธรรม ไม่ถูกชักจูงไปโดยอิทธิพลของความเสื่อมโทรมศีลธรรมที่อยู่ในสังคมรอบข้าง :

ปัญหาที่คุณเผชิญอยู่คือปัญหาที่เกี่ยวข้องและฉงนเยาวชนของเราในปัจจุบันอย่างน่าเป็นห่วง แท้จริงแล้วจะมีธรรมได้อย่างไร คือคำถามที่ไม่ช้าก็เร็วคนหนุ่มสาวทุกคนต้องพยายามหาคำตอบที่น่าพอใจ เป็นเพราะว่าไม่มีการพบหรือการให้คำตอบดังกล่าวที่น่าพอใจนี้เอง ที่เยาวชนสมัยใหม่พบว่าตนเองตกอยู่ในความสับสน และดังนั้นจึงถูกพาไปโดยพลังอำนาจทางวัตถุนิยมที่กำลังบั่นทอนรากฐานของชีวิตทางศีลธรรมและจิตวิญญาณของมนุษย์อย่างแรง ^[1]

แก่นเดียวกันของคำสั่งสอนด้านศีลธรรมพบได้ในคัมภีร์ทุกเล่ม และเป็นความเหมาะสม ที่จริงแล้วเป็นความจำเป็น ที่พ่อแม่บาไฮจะยึดถือหลักธรรมของตนในการชี้แนะลูกให้เป็นผู้มีธรรม เป็นสมาชิกที่มีสมบัติผู้ดี และซื่อตรงของสังคม...ถ้าถูกปล่อยให้หาเส้นทางในชีวิตด้วยตัวเองทั้งหมด เด็กๆ จะเผชิญกับภาพอนาคตที่มืดมัว ดังที่สถานการณ์อันน่าอนาถของคนหนุ่มสาวในสังคมปัจจุบันสาธิตให้เห็นอย่างบาดตา ^[2]

การแยกแยะสิ่งที่ดีหรือไม่ดี สิ่งที่ดีหรือไม่ควร อาจไม่่ง่ายนักสำหรับเยาวชนในสังคมปัจจุบัน สิ่งที่ไม่ดีแต่ทำกันมากมายในสังคมอาจทำให้เยาวชนสับสนและไม่คิดว่าสิ่งนั้นไม่ดีเพราะ “ใครๆ ก็ทำกัน” สำหรับครอบครัวบาไฮมีมาตรฐานของการ

^[1] *The Importance of Prayer, Meditation, and the Devotional Attitude, A Compilation* 2534 (1991), no.41

^[2] *Family Life, A Compilation, 2551 (2008), no.121*

ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และมีธรรมให้เยาวชนยึดเหนี่ยว เพื่อไม่ให้ถูกชักจูงไปในทางที่ผิด :

ชีวิตที่บริสุทธิ์และมีธรรมดังกล่าวซึ่งมีนัยของความสำรวม ความบริสุทธิ์ การควบคุมตนเอง สมบัติผู้ดีและจิตใจสะอาด เกี่ยวพันถึงความพอประมาณในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการแต่งตัว ภาษา ความบันเทิง งานอดิเรกทางศิลปะและวรรณกรรมทั้งปวง ชีวิตที่บริสุทธิ์และมีธรรมเรียกร้องให้ตื่นตัวรายวันในการควบคุมค้นหาและความโน้มเอียงที่เสื่อมทราม ให้ละทิ้งการปฏิบัติตัวที่เอาแต่เล่นที่ยึดติดเกินไปกับความเพลิดเพลินที่ไม่มีสาระและไปในทางที่ผิด ให้ละเว้นโดยสิ้นเชิงจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทั้งหมด ผีนและยาเสพติดทั้งหลายที่คล้ายกัน ประณามการขายตัวของศิลปะและวรรณกรรม ลัทธิเปลือยกาย การลองอยู่ด้วยกัน ความไม่ซื่อสัตย์ในสัมพันธภาพของชีวิตสมรส ทุกลักษณะของความสำส่อน การสนิทสนมกันง่ายอย่างไม่สงวนตัว และความเลวทรามทางเพศ ชีวิตที่บริสุทธิ์และมีธรรมไม่ยอมทนการประนีประนอมกับทฤษฎี มาตรฐาน นิสัย และความเลเยิดของยุคที่เสื่อม แต่หาทางโดยพลังก้าวหน้าของตัวอย่างของตน ที่จะสาธิตลักษณะที่เป็นภัยร้ายแรงของทฤษฎีดังกล่าว ความจอมปลอมของมาตรฐานดังกล่าว ความกลวงของคำกล่าวอ้างดังกล่าว ความวิปริตของนิสัยดังกล่าว ลักษณะการลบล้างของความเลเยิดดังกล่าว^[1]

ในหน้าที่ 25 ของ "การมาถึงของความยุติธรรมของพระเจ้า" ท่านศาสนภิกษุที่รักยิ่งกำลังพรรณนาเงื่อนไขจำเป็นต่างๆ ไม่เพียงแต่สำหรับความบริสุทธิ์เท่านั้น แต่สำหรับ "ชีวิตที่บริสุทธิ์และมีธรรม" คุณศัพท์ทั้งสองคำนี้สำคัญ หนึ่งในเครื่องหมายของสังคมที่เสื่อม ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ในโลกปัจจุบันคือ การอุทิศตนอย่างคลั่งไคล้ต่อความเพลิดเพลินและความบันเทิง ความกระหายการตลกขบขันอย่างดับไม่ได้ การอุทิศตนต่อเกมและกีฬาอย่างบ้าคลั่ง ความไม่ใส่ใจจะจริงจังกับเรื่องใดๆ เจตคติที่ไม่ให้ราคาและเหยยหยันคุณความดีและคุณค่าที่เป็นหลัก การละทิ้ง "การปฏิบัติตัวที่เอาแต่เล่น" ไม่ได้แสดงนัยว่า บาไฮต้องหน้าบึ้งหรือขึงขังอยู่ตลอด ความขบขัน ความสุข ความเบิกบาน คือลักษณะเฉพาะของชีวิตบาไฮที่แท้จริง การเอาแต่เล่นจะจืดจางและในที่สุดจะนำไปสู่ความน่าเบื่อและความว่างเปล่า แต่ความสุขที่แท้จริง ความเบิกบานและความขบขัน ที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่สมดุลซึ่งรวมถึงความคิดที่จริงจัง ความเห็นอกเห็นใจ และการเป็น

[1] A Chaste and Holy Life, A Compilation, 2533 (1990), no.10

ทาสรับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าอย่างถ่อมตัว คือลักษณะเฉพาะที่เพิ่มพูนและเติมความแจ่มใสให้ชีวิต

การเลือกใช้คำของท่านโชกิ เอฟเฟนดี มีนัยสำคัญเสมอ และแต่ละคำมีความสำคัญต่อการเข้าใจการชี้แนะของท่าน ในวรรณคดีท่านไม่ได้ห้ามความเพลิดเพลินที่ "ไม่มีสาระ" แต่ท่านเตือนไม่ให้ "ยึดติดเกินไป" กับความเพลิดเพลินดังกล่าว และชี้ให้เห็นว่าความเพลิดเพลินเหล่านี้สามารถ "ไปในทางที่ผิด" ได้บ่อย เราระลึกถึงคำตักเตือนของพระอัครบิดรบาฮาว่า เราไม่ควรให้งานอดิเรกกลายเป็นการเสียเวลาเปล่า^[1]

ในฐานะที่ถูกคาดหวังให้เป็นผู้เกื้อหนุนสังคมและเป็นอนาคตของชาติ เยาวชนบาไฮได้รับการคาดหวังให้ไม่เพียงแต่ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และมีธรรมดั่งกล่าวเป็นการส่วนตัวเท่านั้น แต่ควรเป็นตัวอย่างให้เยาวชนอื่นๆ เห็นดีเห็นงามและยึดถือการดำเนินชีวิตเช่นนี้เป็นมาตรฐานด้วย เพื่อเป็นพลังที่ก้าวหน้าในการฟื้นฟูศีลธรรมในสังคม :

คุณควรพยายามอยู่ตลอดที่จะสะท้อนความงาม ความบริสุทธิ์และอานุภาพพื้นชีวิตของธรรมสารของพระบาทสมเด็จพระบาฮาอุลลาห์ออกมาในชีวิตส่วนตัวและในสัมพันธภาพทางสังคมของคุณเช่นกัน เยาวชนบาไฮในปัจจุบันควรเป็นตัวอย่างของเยาวชนโลก และดังนั้นควรดำเนินชีวิตตามมาตรฐานสูงสุด ไม่มีสิ่งใดที่ปราศจากการยึดถืออุดมคติและคำสอนของศาสนาอย่างใกล้ชิดพร้อมเพรียงกันและเป็นรูปธรรมโดยหนุ่มสาวบาไฮทุกคน จะสามารถสร้างความประทับใจและดึงดูดโลกภายนอกให้มาสนใจและพิจารณาศาสนาบาไฮอย่างจริงจัง^[2]

[1] *A Chaste and Holy Life*, A Compilation, 2533 (1990), no.23

[2] *Family Life*, A Compilation, 2551 (2008), no.99

สตรี [Women]

*พระองค์สถาปนาความเสมอภาคระหว่างบุรุษและสตรี นี่คือการพิเศษ
ไม่มีที่เหมือนของคำสอนของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เพราะศาสนาอื่นทั้งหมดให้
บุรุษอยู่เหนือสตรี^[1]*

ราวสิบปีหลังจากที่พระอับดุลบาฮาแสดงปาฐกถาข้างบนนี้ที่อเมริกาเมื่อต้นคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า อเมริกาได้ยกระดับสตรีขึ้นมาให้เสมอภาคกับบุรุษอย่างเป็นรูปธรรม นั่นคือแก้ไขกฎหมายให้สตรีมีที่นั่งในรัฐสภาได้ และนับเป็นชาติแรกที่ทำเช่นนี้ ซึ่งต่อมาชาติอื่นๆ ก็ทยอยกันปฏิบัติตาม รวมถึงประเทศมุสลิมบางประเทศซึ่งแม้จะมาถึงทีหลังเพราะจารีตประเพณี ก็ไม่สามารถฝืนสังคมนิยมของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปได้ ยิ่งไปกว่านั้นยังมีการเคลื่อนไหวมากขึ้นเรื่อยๆ ในสังคมมุสลิม เพื่อยกระดับสตรีมุสลิมให้มีสถานภาพสูงขึ้นมาเสมอกับบุรุษมากขึ้น แม้ว่าจะยังมีหนทางอีกยาวไกล พระอับดุลบาฮากล่าวไว้เกี่ยวกับโลกที่เปลี่ยนแปลงไปตามสังคมนิยมและอิทธิพลของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวว่า :

*ความยิ่งใหญ่ของยุคที่นำพิศววงนี้จะถูกสำแดงสืบเนื่องมาจาก
ความก้าวหน้าในโลกของสตรี นี่เองที่ทำให้ไม่แจ่มแจ้งให้เห็นว่าในทุกดินแดน
โลกของสตรีกำลังคืบหน้า และนี่เป็นเพราะอิทธิพลของการสำแดงองค์ที่
ยิ่งใหญ่ที่สุด และอาณาภาพของคำสอนของพระผู้เป็นเจ้า^[2]*

โลกในอดีตถูกปกครองด้วยกำลัง และบุรุษได้มีอำนาจเหนือสตรีเพราะบุรุษมีคุณลักษณะของการใช้กำลังและก้าวร้าวกว่าทั้งร่างกายและจิตใจ แต่สมดุลงำลังเปลี่ยนแปลงไปแล้ว การใช้กำลังกำลังสูญเสียดำนาจครอบงำ ความตื่นตัวของจิตใจ การรู้ด้วยใจ และคุณลักษณะทางจิตวิญญาณแห่งความรักและการรับใช้ ซึ่งเป็นจุดแข็งของสตรี กำลังขึ้นมามีอำนาจเหนือกว่า ดังนั้นยุคใหม่จะเป็นยุคที่มีลักษณะของบุรุษน้อยลง และซึมซาบอุดมคติของสตรีมากขึ้น หรือกล่าวให้ถูกต้องกว่านั้นคือ จะเป็นยุคที่อารยธรรมจะมีองค์ประกอบของบุรุษและสตรีสมดุลอย่างเสมอกันมากขึ้น^[3]

[1] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no 19

[2] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no.48

[3] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no.25

อารยธรรมแห่งสหประชาชาติใหม่จะมีองค์ประกอบของบุรุษและสตรีสมดุลอย่างเสมอกันมากขึ้น และความสมดุลนี้สามารถและควรเกิดขึ้นตั้งแต่ในหน่วยพื้นฐานของสังคมอย่างครอบครัว ซึ่งบทบาทของสตรีในฐานะที่เป็นภรรยาและมารดาควรสมดุลอย่างเสมอภาคกับบุรุษในฐานะสามีและบิดา นี่ควรเป็นไปโดยความพยายามของสตรีเอง และโดยการสนับสนุนของบุรุษที่ตระหนักว่าในโลกยุคใหม่นี้ สตรีไม่ได้ด้อยกว่าตนเหมือนในอดีต แต่คือคู่แข่งที่คอยช่วยเหลือและเติมความสมบูรณ์ให้แก่ตน และส่งเสริมตนให้บรรลุศักยภาพสูงสุด :

หากสตรีได้รับการศึกษาเต็มที่และได้รับสิทธิ สตรีจะบรรลุถึงความสามารถที่จะประสบความสำเร็จอย่างน่าพิศวง และแสดงความเท่าเทียมของเธอกับบุรุษ สตรีคือผู้ร่วมงาน คือคู่แข่งที่คอยช่วยเหลือและเติมความสมบูรณ์ให้แก่บุรุษ ทั้งคู่คือมนุษย์ ทั้งคู่ได้รับการประสาทด้วยศักยภาพของสติปัญญาและมีพลังของความเป็นมนุษย์อยู่ในตัว ในพลังความสามารถและบทบาทที่ทั้งหมดของมนุษย์ บุรุษและสตรีคือหุ้นส่วนและผู้ที่เท่าเทียมกัน ในปัจจุบันในวงกิจกรรมทั้งหลายของมนุษย์ สตรีไม่ได้สำแดงเอกลักษณ์โดยกำเนิดของตน เนื่องด้วยขาดการศึกษาและโอกาส ไม่มีข้อสงสัยว่าการศึกษาคือการสถาปนาความเสมอภาคของสตรีกับบุรุษ ^[1]

สตรีมีสิทธิเท่าเทียมกันกับบุรุษบนโลก ในศาสนาและในสังคมพวกเธอคือองค์ประกอบที่สำคัญมาก ตราบใดที่สตรีถูกขัดขวางไม่ให้บรรลุศักยภาพสูงสุดของตน ตราบนั้นบุรุษก็ไม่สามารถบรรลุความยิ่งใหญ่ที่ตนอาจไปถึง ^[2]

สำหรับครอบครัวหาใช่ความเป็นคู่แข่งมีความหมายอยู่ในตัวมันเองว่าความสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยา ควรอยู่บนพื้นฐานของการปรึกษาหารือ ไม่ใช่การพยายามข่มกันและกัน หรือบีบบังคับให้เชื่อฟังกัน :

เป็นที่ชัดเจนว่าสามีไม่ควรทารุณภรรยาไม่ว่าในรูปแบบใด ไม่ว่าจะด้านอารมณ์ จิตใจหรือทางกาย การกระทำที่น่าตำหนิดังกล่าวย่อมตรงกันข้ามกับความสัมพันธ์ที่เสมอภาคและเคารพกันและกัน ที่ธรรมชาติบิดาบัญญัติไว้ ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ถูกกำกับด้วยหลักการปรึกษาหารือ และปราศจากการทารุณในรูปแบบใดๆ รวมถึงการใช้กำลังเพื่อบีบบังคับให้เชื่อฟังความประสงค์ของตน ^[3]

[1] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no.43

[2] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no.20

[3] *Family Life, A Compilation*, 2551 (2008), no.38

บุรุษบาไฮมีโอกาที่จะสาธิตให้โลกรอบๆ ตัวเห็นวิธีใหม่ในการจัดการกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ซึ่งความก้าวร้าวและการใช้กำลังถูกขจัดไปและแทนที่ด้วยความร่วมมือและการปรึกษาหารือ สภายุติธรรมสากลได้ชี้ให้เห็นในการตอบคำถามที่ถามมาว่า ในความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสสามีหรือภรรยาไม่ควรข่มกันและกันอย่างไม่ยุติธรรม บางครั้งสามีและภรรยาควรยอมตามความปรารถนาของอีกฝ่าย หากปรึกษาหารือกันแล้วก็ยังไม่ตรงกัน สามีภรรยาแต่ละคู่ควรกำหนดให้แน่ว่าในสภาพแวดล้อมใดที่จะต้องยอมกัน^[1]

ความเสมอภาคของสตรีกับบุรุษในครอบครัวไม่ได้หมายความว่าให้ทั้งสองทำหน้าที่เหมือนกัน เพราะโดยพื้นฐานตามธรรมชาติบุรุษและสตรีมีความถนัดที่แตกต่างกันอยู่บ้าง เช่น ความสามารถในการจัดการครัวเรือน :

คุณถูกที่เดียวในการกล่าวว่า บุรุษและสตรีมีคุณลักษณะพื้นฐานต่างกันชัดเจน การแก้ไขปัญหาก็ให้ไว้ในคำสอนของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวที่พระองค์ท่านได้ทรงสอนว่า ไม่ใช้ให้บุรุษกลายเป็นสตรีหรือให้สตรีกลายเป็นบุรุษ พระอัครมเหสีทรงให้กฎแก่เราเมื่อพระองค์สอนว่า คุณลักษณะและบทบาทหน้าที่ของบุรุษและสตรี "เต็มความสมบูรณ์" ให้กันและกัน พระองค์ให้ความกระจ่างประเด็นนี้เพิ่มเติมเมื่อพระองค์กล่าวว่า "ยุคใหม่" จะเป็น "ยุคที่อารยธรรมจะมีองค์ประกอบของบุรุษและสตรีสมดุลอย่างเสมอกันมากกว่า"^[2]

ความเสมอภาคระหว่างบุรุษและสตรีไม่ได้หมายความว่าถึง และในทางสรีระไม่สามารถหมายความว่าถึงบทบาทหน้าที่เดียวกัน ในบางเรื่องสตรีเหนือกว่าบุรุษ ในบางเรื่องบุรุษเหนือกว่าสตรี ขณะที่ในอีกหลายๆ เรื่องความแตกต่างทางเพศไม่มีผลเลย ความแตกต่างของบทบาทหน้าที่ปรากฏชัดที่สุดในชีวิตครอบครัว ความสามารถในการเป็นมารดานั้นมากมายที่กว้างไกลซึ่งเป็นที่ยอมรับอยู่ในกฎบาไฮ ตัวอย่างเช่น เมื่อเป็นไปได้ที่จะให้การศึกษาลูกทุกคน ลูกสาวจะได้รับความสำคัญก่อนลูกชาย เนื่องจากมารดาคือผู้อบรมคนแรกของคนรุ่นต่อไป^[3]

ในเรื่องของการศึกษาสำหรับสมาชิกในครอบครัวซึ่งต่างจากธรรมเนียมที่ผ่านมาในอดีตที่เน้นส่งเสริมลูกชายซึ่งได้รับการคาดหวังให้เป็นหัวหน้าครอบครัว พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงให้ความสำคัญกับสตรีเพศมากกว่า เพราะลูกสาวคือผู้ที่จะเป็นมารดาใน

[1] *Family Life, A Compilation*, 2551 (2008), no.33

[2] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no.34

[3] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no.30

วันข้างหน้า และมารดาคือผู้อบรมคนแรกของมนุษยชาติ จึงจำเป็นที่มารดาจะต้องมีความรู้ความสามารถในการอบรมลูกให้เป็นคนรุ่นต่อไปมีคุณภาพ :

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงประกาศให้การศึกษาของสตรีสำคัญกว่าการศึกษาของบุรุษ หากมารดาโง่เขลา ถึงแม้ว่าบิดาจะมีความรู้มาก การอบรมเด็กจะบกพร่อง เพราะการอบรมเริ่มต้นด้วยน้ำนม เด็ก ๓ เดือนแรกเป็นเสมือนกิ่งอ่อนที่คนสวนสามารถฝึกฝนไปตามที่ตนประสงค์^[1]

ยิ่งไปกว่านั้นจำเป็นและสำคัญกว่าการศึกษาของบุรุษ เพราะสตรีคือผู้ฝึกฝนเด็กตั้งแต่วัยทารก หากสตรีบกพร่องและไม่สมบูรณ์เสียเอง เด็กก็จะต้องบกพร่อง ดังนั้นความไม่สมบูรณ์ของสตรีแสดงนัยถึงสภาพความไม่สมบูรณ์ของมวลมนุษยชาติ...หากผู้อบรมไร้ความสามารถ ผู้ถูกอบรมก็จะบกพร่องตามกัน...นักเรียนจะปราดเปรื่องและเชี่ยวชาญได้หรือหากครูไม่รู้หนังสือและโง่เขลา? มารดาทั้งหลายคือผู้อบรมคนแรกของมนุษยชาติ หากพวกเธอไม่สมบูรณ์ อนาคตสำหรับสภาพและอนาคตของเผ่าพันธุ์มนุษย์^[2]

ในบริบทของครอบครัวสตรีมีความกดดันกว่าโดยธรรมชาติในการจัดการครัวเรือน เลี้ยงลูก สร้างสภาพความเป็นอยู่ในบ้านที่เกื้อหนุนความผาสุกและความเจริญก้าวหน้าของลูก ซึ่งสตรีในฐานะมารดาและภรรยาควรภาคภูมิใจและยินดีต่อความรับผิดชอบนี้ :

งานเลี้ยงดูเด็กบาไฮดังที่เน้นแล้วเน้นอีกในธรรมลิขิตบาไฮเป็นความรับผิดชอบหลักของมารดา ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเอกสิทธิ์ที่ไม่มีเหมือนของเธอ คือ การสร้างสภาพความเป็นอยู่ในบ้านที่เกื้อหนุนความผาสุกและความเจริญก้าวหน้าของลูกให้มากที่สุดทั้งทางวัตถุและจิตใจ การฝึกฝนที่ลูกได้รับครั้งแรกจากมารดาจะเป็นรากฐานที่แข็งแกร่งที่สุดสำหรับการพัฒนาการของเขาในอนาคต^[3]

คุณถามเกี่ยวกับคำตักเตือนที่ว่าทุกคนต้องทำงาน และต้องการทราบว่าคุณหมายความว่าคนซึ่งเป็นภรรยาและมารดา ต้องทำงานหาเลี้ยงชีพดังที่สามีของคุณทำหรือไม่ เราได้รับการขอให้แนบข้อความที่ตัดตอนมาจากข่าวดีข้อที่สิบสองจากธรรมจารึกเบชาราทของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมาให้คุณอ่านอย่างถ้วนถี่ คุณจะเห็นว่าคำสั่งการนั้นให้มิตรสหายประกอบอาชีพที่จะเป็น

[1] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no.24

[2] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no.43

[3] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no.71

ประโยชน์ต่อมนุษยชาติ การจัดการครัวเรือนเป็นงานที่มีเกียรติและความรับผิดชอบสูง ซึ่งมีความสำคัญขั้นมูลฐานสำหรับมนุษยชาติ ^[1]

แม้โดยธรรมชาติตามที่กล่าวมา สตรีจะมีความถนัดและเหมาะสมกว่าในเรื่อง การดูแลครอบครัวและเลี้ยงลูก นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าบทบาทของสตรีควรถูกจำกัด อยู่ที่บ้านเท่านั้น ที่จริงแล้วสตรีสามารถมีบทบาทนอกบ้านได้ตามแต่สถานการณ์ของ ครอบครัวและแต่ละระยะของชีวิต เช่น เมื่อลูกน้อยเติบโตพอควรแล้วมารดา ก็สามารถกลับไปทำงาน และมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ในสังคมที่ตนเป็นส่วนหนึ่ง ได้มากขึ้น :

ความสัมพันธ์ระหว่างบุรุษและสตรีมีวงที่กว้างกว่าในบ้านมาก และนี่ เช่นกันเราควรพิจารณาในบริบทของสังคมบาไฮ ไม่ใช่บริบทของบรรทัดฐาน ของสังคมในอดีตหรือปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น ถึงแม้ว่ามารดาคือผู้อบรมคน แรกของลูก และมีอิทธิพลหล่อหลอมที่สำคัญที่สุดในพัฒนาการของลูก บิดาก็มีความรับผิดชอบในการอบรมลูกเช่นกัน ทำนองคล้ายกันแม้ว่าความ รับผิดชอบเบื้องต้นในการหาเงินเลี้ยงครอบครัวจะตกอยู่กับสามี นี่ไม่ได้ แสดงนัยว่าสถานที่ของสตรีถูกจำกัดอยู่ที่บ้าน ^[2]

นอกจากบทบาทการเป็นภรรยาและมารดาในครอบครัวแล้ว สตรียุคนี้ได้รับการ คาดหมายและควรได้รับการส่งเสริมให้พัฒนาดตนเองในทุกๆ ด้านให้เท่าเทียมกับบุรุษ เช่น การบริหาร ศิลปะและวิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรมและเกษตรกรรม สังคมและ เศรษฐกิจ เมื่อนั้นพัฒนาการทางสังคมขั้นสูงสุดของมนุษยชาติและอารยธรรมแห่ง สหัสวรรษใหม่จึงจะเป็นไปได้ :

ในยุคศาสนาของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว สตรีกำลังคืบหน้าเคียงข้างบุรุษ ไม่มีพื้นที่หรือกรณีใดที่พวกเขาจะตามไม่ทัน สตรีมีสิทธิเท่าเทียมกับบุรุษ และในอนาคตจะเข้าไปสู่ทุกสาขาของการบริหารสังคม การยกระดับของ สตรีจะไปถึงขนาดที่ในทุกพื้นที่ของความพยายาม สตรีจะครอบครองระดับ สูงสุดในโลกของมนุษย์ ^[3]

สตรีต้องพิสูจน์สมรรถภาพและความสามารถของตน ต้องแสดง หลักฐานทั้งหลายของความเท่าเทียม สตรีต้องเชี่ยวชาญในศิลปะและ วิทยาศาสตร์ และพิสูจน์ด้วยความสำเร็จของเธอว่า ความสามารถและพลัง ของเธอเพียงแต่แอบแฝงอยู่...สตรีต้องอุทิศพลังงานและความสามารถของ

[1] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no.73

[2] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no. 71

[3] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no. 92

ตนเป็นพิเศษให้แก่ศาสตร์อุตสาหกรรมและเกษตรกรรม โดยหาทางช่วยเหลือมนุษยชาติในสิ่งที่จำเป็นที่สุด โดยวิธีนี้สตรีจะสืบทอดสมรรถภาพและรับประกันการยอมรับความเสมอภาคในสมการทางสังคมและเศรษฐกิจ ไม่ต้องสงสัยว่าพระผู้เป็นเจ้าจะเสริมความแข็งแกร่งให้แก่สตรีในความพยายามและความอดสาหัสของเธอ ^[1]

จนกว่าความเสมอภาคระหว่างบุรุษและสตรีจะเป็นจริงและได้รับการสถาปนาโดยบริบูรณ์ พัฒนาการทางสังคมขั้นสูงสุดของมนุษยชาติจะเป็นไปไม่ได้... จนกว่าสตรีและบุรุษจะยอมรับและบรรลุความเสมอภาคความก้าวหน้าทางสังคมและการเมืองที่นี้หรือที่โน่นๆ ก็เป็นไปไม่ได้ ^[2]

ยิ่งไปกว่านั้นบุญญาเจือประดุจไปสู่อันติภาพยังอยู่ในมือของสตรี ผู้ซึ่งจะเป็นปัจจัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการสิ้นสุดของสงครามและการสถาปนาสันติภาพอย่างถาวร และแต่ละชาติควรส่งเสริมสตรีให้พัฒนาตนเองขึ้นมาเท่าเทียมกับบุรุษในด้านต่างๆ ดังที่กล่าวมา เพื่อว่าสตรีจะก้าวเข้ามาสู่สมรรถภูมิอันยิ่งใหญ่ของกฎหมายและการเมืองอย่างมั่นใจและสามารถ และได้อยู่ในองค์คณะอนุญาโตตุลาการนานาชาติที่จะมีส่วนร่วมในการตัดสินประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างประเทศ ส่วนชาติที่ยังไม่ละทิ้งจารีตประเพณีที่ให้สตรีอยู่ภายใต้บุรุษ ย่อมเป็นดั่งถ่วงและอุปสรรคต่อสันติภาพของโลกมากที่สุด :

การศึกษาของสตรีจะเป็นขั้นตอนที่ยิ่งใหญ่ไปสู่การล้มเลิกและยุติสงคราม เพราะสตรีจะใช้อิทธิพลทั้งหมดของตนต่อต้านสงคราม สตรีเลี้ยงลูกและอบรมเยาวชนจนมีวุฒิภาวะ เธอจะไม่ยอมให้บุตรชายเป็นพลีในสนามรบ ความจริงแล้วสตรีจะเป็นปัจจัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการสถาปนาสันติภาพสากลและการตัดสินโดยอนุญาโตตุลาการนานาชาติ วางใจได้ว่าสตรีจะล้มเลิกการทำสงครามในหมู่มนุษยชาติ ^[3]

เมื่อสตรีมีส่วนร่วมเต็มที่และเสมอภาคในกิจการทั้งหลายของโลก เมื่อสตรีเข้าสู่สมรรถภูมิอันยิ่งใหญ่ของกฎหมายและการเมืองอย่างมั่นใจและสามารถ สงครามจะยุติ ^[4]

สิ่งที่พระอัครบิดรบาฮาฮายกถึงเกี่ยวกับสตรีลูกขึ้นเพื่อสันติภาพคือ นี่เป็นเรื่องใหญ่ที่มีผลต่อสตรี และเมื่อสตรีก่อตัวเป็นมวลชนที่มีจิตสำนึกและ

[1] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no. 107

[2] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no. 78

[3] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no. 79

[4] *The Promulgation of Universal Peace*, p. 135

ท้วงท้นความคิดเห็นสาธารณชนในการต่อต้านสงคราม สงครามจะเกิดขึ้น
ไม่ได้^[1]

---

^[1] *Women, A Compilation*, 2529 (1986), no. 90

การศึกษา [Education]

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงถือว่าการศึกษาคือหนึ่งในปัจจัยขั้นมูลฐานที่สุดของอารยธรรมที่แท้จริง ความเจริญรุ่งเรืองของชาติขึ้นกับการลงทุนทรัพยากรในการศึกษา ซึ่งควรครอบคลุมให้มากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ไปถึงหมู่บ้านในชนบท ซึ่งประชาชนในภาคส่วนนี้เป็นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ที่สามารถยกระดับขึ้นมาเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาตนเองและชุมชนหรือสังคมของตน เพื่อเป็นรากฐานที่มั่นคงสำหรับความเจริญรุ่งเรืองของชาติ หากพวกเขาถูกปล่อยให้ล้าหลังและไร้ความสามารถ มาตรการต่างๆ ที่ผู้บริหารบ้านเมืองพยายามทุ่มเทงบประมาณไปให้มากมายเท่าไร จะไม่เกิดประโยชน์ที่ยั่งยืน :

สิ่งที่จำเป็นเบื้องต้นและด่วนที่สุดคือการส่งเสริมการศึกษา เป็นเรื่องสุดจะจินตนาการว่า ชาติใดจะเจริญรุ่งเรืองและประสบความสำเร็จได้ นอกจากว่าวิสาหกิจมูลฐานและสำคัญยิ่งนี้จะดำเนินไป เหตุผลหลักของความเสื่อมถอยและความตกต่ำของประชาชนคือความเขลา...

ยิ่งไปกว่านั้นเป็นความจำเป็นที่สำคัญยิ่งที่จะต้องก่อตั้งโรงเรียนทั่วทั้งประเทศ... แม้แต่ในเมืองชนบทและหมู่บ้านที่เล็กที่สุด และสนับสนุนประชาชนทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ให้ลูกของตนได้เรียนการอ่านและเขียน หากจำเป็นควรทำให้การศึกษาถึงกับเป็นเรื่องบังคับ จนกว่าเส้นประสาทและเส้นเลือดของชาติจะถูกปลุกให้มีชีวิต ทุกมาตรการที่พยายามทำอะไรประโยชน์ เพราะประชาชนเป็นเสมือนร่างกายมนุษย์ ความมุ่งมั่นและเจตจำนงที่จะดิ้นรนต่อสู้เป็นเสมือนวิญญาณ ร่างกายที่ไร้วิญญาณไม่เคลื่อนไหว^[1]

อย่างไรก็ตามการลงทุนในการศึกษาจะผลิตคนที่มีคุณภาพขึ้นมาพัฒนาชาติไม่ได้ หากระบบการศึกษาดูเหมือนจะอบรมศีลธรรมและขัดเกลาลูปนิสัยใจคอให้ควบคู่ไปกับการสั่งสอนวิชาความรู้ เพื่อไม่ให้ความรู้ถูกใช้ไปในทางที่ไม่ชอบและเป็นภัยต่อผู้อื่น :

ความประพฤติที่ดีและอุปนิสัยใจคอที่มีศีลธรรมสูงต้องมาก่อน เพราะนอกเสียจากว่าอุปนิสัยใจคอจะได้รับการฝึกฝน การได้มาซึ่งความรู้มีแต่จะเป็นภัย ความรู้เป็นที่น่าสนใจเมื่อควบคู่กับการปฏิบัติตนที่มีจริยธรรมและ

[1] *The Secret of Divine Civilization*, p.109, 111-2

อุปนิสัยใจคอที่ดั่งาม มิฉะนั้นความรู้คือพิษที่ถึงตาย คืออันตรายที่น่าหวาดกลัว ^[1]

ดังนั้นเองพระบาฮาอุลลาห์ทรงชี้แนะว่า การสั่งสอนในโรงเรียนต้องเริ่มต้นด้วยศาสนา ซึ่งจะเสริมกันและกันกับการอบรมศีลธรรมของเด็กที่บ้าน แต่ก็ทรงเตือนว่าการฝึกฝนเด็กในหลักธรรมของศาสนาในโรงเรียน ต้องไม่ทำให้เด็กกลายเป็นคนบ้าคลั่งศาสนา ซึ่งสามารถก่อความเดือดร้อนให้สังคมได้ไม่น้อยกว่าคนที่ไม่ได้รับการอบรมทางศาสนาและไม่มีศีลธรรม :

การสั่งสอนในโรงเรียนต้องเริ่มต้นด้วยการสั่งสอนในศาสนา หลังจากการฝึกฝนทางศาสนาและการผูกหัวใจของเด็กไว้ด้วยความรักของพระผู้เป็นเจ้า จงทำการอบรมเด็กในความรู้สาขาอื่นๆ ต่อไป ^[2]

โรงเรียนต้องฝึกฝนเด็กในหลักธรรมของศาสนา ก่อน...แต่ก็ต้องอยู่ในระดับที่ไม่ทำความเสียหายแก่เด็กโดยลงเอยที่ความบ้าคลั่งอย่างโง่เขลาและความหิวแคบ ^[3]

แม้นักเรียนแต่ละคนจะได้รับการแนะนำการศึกษาโดยพ่อแม่และครูให้เลือกเรียนสาขาที่ตนถนัด และสาขาที่เรียนนั้นสามารถประกอบอาชีพอะไรและมีประโยชน์ต่อสังคมอย่างไร ผู้บริหารบ้านเมืองซึ่งมองเห็นภาพกว้างโดยรวมของประเทศ ก็ควรมีความรับผิดชอบในการกำกับทิศทางการศึกษาที่จะช่วยผลิตผู้ที่มีความรู้ความสามารถและคุณสมบัติ ให้ตรงกับความต้องการในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ และคุ้มค่างับทรัพยากรที่รัฐลงทุนไปในการศึกษา ไม่เช่นนั้นแล้ว การปล่อยให้เยาวชนเลือกเส้นทางการศึกษาด้วยตนเองซึ่งอาจถูกโน้มน้าวโดยธุรกิจการศึกษา อาจลงเอยด้วยความสูญเปล่าทั้งตัวนักศึกษาเอง ครอบครัวของนักศึกษา และประเทศชาติ เมื่อเรียนจบมาแล้วไม่สามารถใช้สิ่งที่ตัวเองเรียนมาให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม :

ณ เริ่มต้นของความพยายามทุกอย่าง เป็นหน้าที่ที่จะมองดูที่จุดหมายของความพยายามนั้น ในบรรดาศิลปะและวิทยาศาสตร์ทั้งปวง ให้เด็กมุ่งศึกษาสาขาที่จะเป็นประโยชน์ รับประกันความก้าวหน้าและยกสถานะของมนุษย์ ดังนั้นกลิ่นที่น่าขยะแขยงของความไม่เชื่อฟังกฎหมายจะถูกปิดเป่า

[1] *Bahá'í Education, A Compilation, 2519 (1976), no. 71*

[2] *Bahá'í Education, A Compilation, 2519 (1976), no.67*

[3] *Bahá'í Education, A Compilation, 2519 (1976), no. 15*

และโดยความพยายามที่สูงส่งของผู้นำทั้งหลายของชาติ ทุกคนจะมีชีวิตอยู่ในเปลอย่างปลอดภัยและสงบสุข ^[1]

ผู้รู้แห่งยุคต้องกำกับประชาชนให้ศึกษาหาความรู้สาขาต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ เพื่อว่าผู้รู้เองและมนุษยชาติโดยรวมจะได้ประโยชน์จากความรู้นั้น กิจกรรมวิชาการที่เริ่มต้นและจบลงด้วยถ้อยคำเท่านั้น ไม่เคยมีและจะไม่มีค่าใดๆ บัณฑิตผู้รู้ส่วนใหญ่ของเปอร์เซียอุทิศชีวิตทั้งหมดของตนให้แก่การศึกษาปรัชญาที่ไม่ออกผลใดในที่สุดนอกจากถ้อยคำ ^[2]

แม้โดยเบื้องต้นการศึกษาหาความรู้จะเป็นไปเพื่อหาเลี้ยงชีพตนเองไม่ให้เป็นการของสังคม แต่หากปราศจากแรงจูงใจและเป้าหมายที่สูงกว่านั้น ความรู้ในศิลปะและวิทยาศาสตร์สาขาต่างๆ ที่ได้มาอาจถูกใช้ไปในความพยายามที่จะมีอำนาจเหนือและกดขี่ผู้อื่นทางเศรษฐกิจ ลิขสิทธิ์ที่มุ่งหมายจะปกป้องทรัพย์สินทางปัญญาเพื่อให้ความเป็นธรรมแก่นักวิจัยและผู้ลงทุนในงานวิจัยและประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ๆ จึงอาจถูกใช้เป็นเครื่องมือผูกขาดเพื่อสร้างความร่ำรวยให้มากที่สุด จนวิทยาการสมัยใหม่อาจมีราคาสูงเกินไปสำหรับประชาชนส่วนใหญ่ เช่น เป็นเรื่องน่าอนาถเพียงไรหากเทคโนโลยีทางการแพทย์และยาใหม่ที่ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมาได้ มีราคาสูงเกินไปสำหรับผู้ป่วยส่วนใหญ่และเกินกว่าทรัพยากรของประเทศจะจัดหาให้ประชาชนได้ :

การเรียนรู้ที่แท้จริงคือการเรียนรู้ที่หนุนนำความผาสุกของโลก ไม่ใช่หนุนนำความทะนง หลงตัวเอง หรือการกดขี่ ความรุนแรงและการปล้น ^[3]

เป็นที่คาดการณ์ได้ในอนาคตเมื่อมนุษยชาติได้รับการซึมซาบด้วยหลักธรรมคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์มากขึ้น การค้นคว้าวิจัยทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใหม่ๆ จะมีความพอประมาณในความมุ่งหวังผลประโยชน์ที่จะได้จากลิขสิทธิ์ โดยคำนึงถึงประโยชน์ที่มนุษยชาติจะได้รับจากวิทยาการใหม่ๆ ของตนมากขึ้น เพราะการได้สร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่มนุษยชาติคือความสุขในตัวเองสำหรับผู้ทำการค้นคว้าวิจัยและประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ๆ และนี่จะเป็นปรากฏการณ์หนึ่งในอารยธรรมแห่งสหประชาชาติใหม่ที่อานาพุทธธรรมของพระบาฮาอุลลาห์จะก่อให้เกิด :

เช่นกันมิมบรรดาผู้มีวิชาที่เชี่ยวชาญและเลื่องลือ ซึ่งมีคุณลักษณะต่างๆ ที่น่าสรรเสริญและวิชาความรู้ที่กว้างขวาง... ทั้งกลางวันกลางคืนพวกเขายุ่งอยู่กับการวิจัยที่พิถีพิถันในศาสตร์ต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ และพวกเขามุ่งมั่นต่อการฝึกฝนนักศึกษาที่มีความสามารถ เป็นที่แน่นอนว่าใน

[1] *Bahá'í Education*, A Compilation, 2519 (1976), no.23

[2] *Bahá'í Education*, A Compilation, 2519 (1976), no.17

[3] *Scholarship*, A Compilation, 2538 (1995), no 22

การประเพณีที่เห็นแจ้งของพวกเรา ทฤษฎีสมบัติของกษัตริย์ที่ยื่นมาให้เทียบไม่ได้กับหยดเดียวของน่านน้ำแห่งความรู้ ทองและเงินกองเท่าภูเขาหาได้มีค่ากว่าการไขปัญหาที่ยากให้สำเร็จ สำหรับพวกเราแล้ว ความปิติที่อยู่นอกงานของตนเป็นเพียงของเล่นสำหรับเด็ก และภาระที่ยุ่งยากของการมีทรัพย์สินสมบัติที่ไม่จำเป็น ดีสำหรับคนเขลาและต่ำชั้นเท่านั้น ด้วยพึงพอใจเสมือนวิหค พวกเราขอบคุณสำหรับเมล็ดพืชหยิบมือเดียว และเพลงแห่งอัจฉริยภาพของพวกเราจนปัญญาของผู้ที่ฉลาดที่สุดในโลก ^[1]

---

[1] *The Secret of Divine Civilization*, p.21-2

เศรษฐกิจ [Economy]

ความประหยัดคือรากฐานของความรุ่งเรือง คนสุร่ยสุร่ายมักตกอยู่ในความยุ่งยากเสมอ ความฟุ่มเฟือยเป็นบาปที่อภัยไม่ได้ เราต้องไม่เกาะผู้อื่นกินเหมือนปาราสิต ทุกคนต้องมีวิชาชีพไม่ว่าในด้านวรรณกรรมหรือหัตถการ และต้องดำรงชีวิตที่สะอาด อาจหาญและสุจริต เป็นตัวอย่างของความบริสุทธิ์ให้ผู้อื่นเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ความพอใจกับเศษขนมปังแห่งนั้นมีเกียรติกว่าการกินมื้อเย็นที่มีอาหารหลายชนิดและมีราคา แต่ค่าอาหารนั้นมาจากกระเป๋าของผู้อื่น จิตใจของผู้ที่พึงพอใจนั้นสงบและหัวใจของเขาผ่อนคลายเสมอ ^[1]

คำสั่งสอนข้างบนนี้ของพระอับดุลบาฮาผู้เป็นบุตรชายของพระบาฮาอุลลาห์ และเป็นผู้ที่ได้รับมอบอำนาจในการตีความคำสอนของพระองค์ สอดคล้องกับหลักเศรษฐกิจพอเพียงที่ได้รับการเชิดชูและส่งเสริมประชาชนให้ปฏิบัติ ไม่ใช่จ่ายเกินตัว และก่อกวนโดยไม่จำเป็น แม้จะเป็นความรับผิดชอบเบื้องต้นของแต่ละคนที่จะใช้ชีวิตอย่างพอเพียง กระนั้นประชาชนอาจถูกผลักดันโดยสภาพการณ์ทางเศรษฐกิจให้ล้าเส้นความพอเพียง เช่น ประชาชนอาจถูกกดดันให้รีบซื้อบ้านโดยก่อกวนโตที่เกินกำลังผ่อนของตน เพราะกลัวว่าวันข้างหน้าราคาบ้านจะสูงขึ้นไปอีกมาก หากจะส่งเสริมประชาชนให้ดำเนินชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ภาคธุรกิจก็ควรพอเพียงด้วย ซึ่งนัยหนึ่งหมายความว่า การกู้เงินมาลงทุนในธุรกิจควรถูกจำกัดโดยกฎหมายหรือภาษีให้อยู่ในขอบเขตความพอเพียง ไม่เลยเถิดไปสู่การกู้มาขยายกิจการให้ใหญ่โตจนผูกขาด อันจะทำให้สังคมเดือดร้อนจากราคาสินค้าหรือบริการที่แพงเกินไป ควรเพราะการผูกขาดนั้น

เจ้าคือต้นไม้ในอุทยานของเรา เจ้าต้องออกผลที่วิเศษและสวยงาม เพื่อว่าเจ้าเองและคนอื่นจะได้ประโยชน์จากผลไม้นั้น ดังนั้นเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะประกอบวิชาชีพหรืองานฝีมือ เพราะในนั้นมีความลับของความมั่งคั่งอยู่...ต้นไม้ที่ไม่ออกผลนั้นเหมาะสำหรับกองไฟเสมอมาและตลอดไป ^[2]

พระวจนะข้างบนนี้พระบาฮาอุลลาห์สั่งสอนเราให้เป็นต้นไม้ที่ออกผลคือมีผลผลิต ซึ่งหมายความว่าทุกคนต้องประกอบอาชีพ แต่ไม่ใช่ว่าอาชีพอะไรก็ได้ที่ทำเงินได้ แต่อาชีพนั้นควรเป็นงานที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นหรือสังคม เช่น พยาบาล ดูแลคนไข้ ครูสอนนักเรียน ช่างสร้างบ้านให้คนอาศัย แม่ค้าขายอาหารให้คนมาซื้อทาน นักบัญชีทำบัญชีให้บริษัท เกษตรกรปลูกข้าวและพืชผักผลไม้ให้เป็นอาหาร

[1] *A Bahá'í Perspective on Economics of the Future*, p. 71

[2] *The Hidden Words*, Persian, No. 80

นักวิทยาศาสตร์คิดค้นเทคโนโลยีใหม่ๆ มาเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานหรือเพิ่มความสะดวกสบายให้กับชีวิต ฯลฯ

การมีรายได้หรือได้เงินมาโดยไม่ได้ทำอะไรที่มีประโยชน์ต่อผู้อื่นและสังคม เช่น การได้เงินมาจากการเก็งกำไรอสังหาริมทรัพย์ การเก็งกำไรหุ้น หรือการเก็งกำไรในรูปแบบอื่นๆ ในนามของการลงทุน นอกจากไม่ได้ส่งเสริมความผาสุกของสังคม ยังส่งเสริมความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและเศรษฐกิจฟองสบู่ การไหลของเงินทุนอย่างเกินความพอเพียงไปสู่กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ทำกำไรโดยไม่ได้ทำประโยชน์ต่อผู้อื่นหรือสังคมเหล่านี้ คืออุปสรรคหนึ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจที่มั่นคงและยั่งยืน และควรถูกยับยั้งโดยมาตรการทางกฎหมายหรือภาษี หากหวังจะแก้ปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจได้อย่างคืบหน้า

การให้หลักประกันอนาคตแก่ผู้ใช้แรงงานคืออีกความพยายามหนึ่งของภาครัฐ ซึ่งเป็นที่มาของกองทุนประกันสังคมที่ให้บำนาญแก่ผู้ใช้แรงงานหลังเกษียณ กระนั้นจำนวนเงินบำนาญที่จัดสรรให้ก็ยังห่างไกลจากความเพียงพอ และยิ่งไปกว่านั้นยังมีแนวโน้มว่ากองทุนประกันสังคมจะมีไม่พอจ่ายบำนาญในอนาคตที่คาดการณ์ได้ จนน่าเป็นห่วงถ้าเป็นเรื่องเกินกำลังสำหรับภาครัฐที่จะยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ พระอัมพลบาฮาให้การชี้แนะสำหรับปัญหานี้ไว้ดังนี้ :

กล่าวโดยย่อ ตราบเท่าที่เกี่ยวข้อกับสิทธิร่วมกันของเจ้าของโรงงานและคนงาน ต้องมีการออกกฎหมายที่จะช่วยให้เจ้าของโรงงานได้กำไรอย่างสมเหตุผล และให้คนงานมีปัจจัยที่จำเป็นในปัจจุบันและสิ่งจำเป็นในอนาคต เพื่อว่าหากพวกเขาทุกข์พลภาพภาพ เข้าสู่วัยชราหรือตาย และทิ้งลูกเล็กๆ ไว้ พวกเขาหรือลูกๆ จะไม่สิ้นไร้ไม้ตอก แต่จะได้รับบำนาญพอควรจากรายได้ของโรงงานเอง^[1]

เจ้าของโรงงานเก็บเกี่ยวทรัพย์สินเงินทองทุกวัน แต่ค่าแรงที่คนงานผู้ยากไร้ได้รับไม่พอกินแม้วันต่อวัน สิ่งนี้ไม่เป็นธรรมที่สุด และรับประกันได้ว่าไม่มีผู้ที่ยุติธรรมคนใดยอมรับได้ ดังนั้นควรออกกฎหมายและข้อบังคับที่ให้คนงานได้รับทั้งค่าแรงรายวันและส่วนแบ่งหนึ่งในสี่หรือหนึ่งในห้าของผลกำไรตามกำลังทรัพย์ของโรงงาน หรือให้คนงานมีส่วนแบ่งกำไรกับเจ้าของโรงงานอย่างเป็นธรรมด้วยวิธีอื่น เพราะเงินทุนและการบริหารจัดการมาจากเจ้าของโรงงาน ความตรากตรำและแรงงานมาจากคนงาน คนงานควรได้รับค่าแรงที่พอกับความจำเป็นรายวันของตน และมีสิทธิในส่วนแบ่งจากรายได้ของโรงงานเมื่อตนบาดเจ็บ พุพพลภาพหรือไม่สามารถทำงานได้ หรือไม่ก็

^[1] *Some Answered Questions*, chapter 78, para 8

กำหนดค่าแรงให้คนงานที่พึ่งพาด้วยความจำเป็นรายวันและมีเหลือเก็บเล็กน้อยสำหรับเวลาพักผ่อนหรือไว้สมรรถภาพ ^[1]

การแบ่งหนึ่งในสี่หรือหนึ่งในห้าของผลกำไรของโรงงานมาให้แก่คนงานเพื่อช่วยให้คนงานมีชีวิตอยู่ได้สบายขึ้นไม่ขัดสนจนเกินไป ย่อมดีกว่าการเพิ่มค่าแรงให้เปล่าๆ โดยไม่ได้เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตของคนงาน ซึ่งไม่เพียงจะเพิ่มต้นทุนให้กิจการของนายจ้างอยู่ลำบากแล้ว ยังอาจไม่ได้ช่วยให้คนงานอยู่ดีกินดีขึ้นอย่างแท้จริงจากค่าแรงที่เพิ่มขึ้น เพราะค่าครองชีพมักจะเพิ่มตามไปด้วย นอกจากนี้การแบ่งหนึ่งในสี่หรือหนึ่งในห้าของผลกำไรของโรงงานมาให้แก่คนงาน หากเป็นไปในรูปของการให้คนงานเข้ามาถือหุ้นของโรงงานหรือบริษัท นั้นจะเป็นหลักประกันอนาคตของคนงานหลังเกษียณและลดภาระแก่กองทุนประกันสังคมหรือภาครัฐที่จะต้องจัดสรรเงินมาเติมให้ ส่วนโรงงานเองก็จะได้รับความจงรักภักดีที่เหนียวแน่นจากคนงาน พระอับดุลบาฮาอุลลาห์ทรงให้แนวทางไว้ว่า :

ทุกโรงงานที่มีหนึ่งหมื่นหุ้น จะให้สองพันจากหนึ่งหมื่นหุ้นนี้แก่ลูกจ้างทั้งหลายของตน และจะเขียนชื่อของพวกเขาในหุ้น เพื่อว่าพวกเขาจะมีหุ้นและที่เหลือจะเป็นของนายทุน จากนั้น ณ สิ้นเดือนหรือสิ้นปี เงินที่หามาได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายและจ่ายค่าแรงแล้ว ควรแบ่งให้แก่ทั้งสองฝ่ายตามจำนวนหุ้น ^[2]

การจะให้เกิดผลในทางปฏิบัติตามคำชี้แนะนี้จำเป็นต้องมีการเจรจาพูดคุยกันอย่างเป็นทางการด้วยไมตรีจิตระหว่างนายทุนและผู้ใช้แรงงาน เพื่อยกประเด็นนี้ขึ้นมาเป็นดวบทกกฎหมาย ซึ่งภาครัฐสามารถมีบทบาทช่วยให้เรื่องนี้บรรลุเงื่อนไขอย่างยุติธรรม :

เจ้าได้ถามเราเกี่ยวกับการประท้วงหยุดงาน ความยุ่งยากอย่างใหญ่หลวงได้เกิดขึ้นและจะเกิดขึ้นต่อไปจากประเด็นนี้ ที่มาของความยุ่งยากเหล่านี้มีสองประการ : หนึ่งคือความโลภและความมักมากเกินไปของเจ้าของโรงงาน อีกประการคือการเรียกร้องอย่างไม่สมเหตุผล ความโลภและความไม่ยอมประนีประนอมของคนงาน ดังนั้นเราต้องหาทางจัดการกับทั้งสองอย่างนี้ ^[3]

การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจจะไม่เกิดขึ้นโดยการตั้งแถวของนายทุนต่อต้านผู้ใช้แรงงาน และการตั้งแถวของผู้ใช้แรงงานต่อต้านนายทุนในการ

[1] *Some Answered Questions*, chapter 78, para 5

[2] *A Bahá'í Perspective on Economics of the Future*, p. 27

[3] *Some Answered Questions*, chapter 78, para 1

ประท้วงหยุดงานและต่อสู้กัน แต่จะเกิดขึ้นโดยเจตคติของความสมัครใจและ
ไมตรีจิตของทั้งสองฝ่าย เมื่อนั้นจะได้มาซึ่งเงื่อนไขที่ยุติธรรมอย่างแท้จริง
และยั่งยืน^[1]

หากเป็นสิ่งถูกต้องที่นายทุนจะครอบครองทรัพย์สินสมบัติมากมาย เป็น
ความยุติธรรมเสมอกันที่คนงานของเขาควรมีวิธียังชีพอย่างเพียงพอ นักการ
เงินที่มั่งคั่งมหาศาลไม่ควรมีอยู่ขณะที่มีคนยากจนข้นแค้นอยู่ใกล้ๆ เขา เมื่อ
เราเห็นความยากจนไปถึงขั้นอดอยาก นั่นคือเครื่องหมายแสดงที่แน่นอนว่า
เราต้องพบการกดขี่ที่โหดร้าย^[2]

ราคาสั่งหาริมทรัพย์ที่สูงขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่สมเหตุผล คือรูปแบบหนึ่งของการ
กดขี่ทางเศรษฐกิจ ที่กระจายความยากจนได้อย่างมีประสิทธิภาพและกว้างขวางและ
กดคนระดับล่างไว้ให้หงัดหงายไม่ขึ้น เพราะราคาสั่งหาริมทรัพย์ที่สูงขึ้นจะดึงค่าครอง
ชีพให้สูงไปด้วย เช่น ค่าเช่าหรือค่าผ่อนที่อยู่อาศัยจะสูงขึ้น ราคาสินค้าและอาหาร
จะสูงขึ้นตามต้นทุนค่าสถานที่ ประชาชนส่วนใหญ่จึงจนลงเพราะรายได้ของตน
เพิ่มขึ้นไม่ทันค่าครองชีพที่เพิ่มขึ้น จะขยันยังงี้ก็ยังไม่พออยู่อย่างนั้น หาเงินได้
เท่าไรก็ไล่ไม่ทันราคามันที่พุ่งขึ้น ทำมาค้าขายได้กำไรเท่าไรก็ถูกค่าเช่าสถานที่
ตัดไปอย่างน่าท้อใจ

ความช่วยเหลือที่รัฐให้แก่ประชาชนที่ขัดสน เช่น คนจนตามเกณฑ์ คนพิการ
คนชรา ซึ่งแทบไม่พออยู่แล้ว ในไม่ช้าก็จะไม่พอยิ่งขึ้นเมื่อค่าครองชีพสูงขึ้นไป
เรื่อยๆ ผู้ใช้แรงงานก็ต้องออกมาเรียกร้องเป็นพักๆ ให้เพิ่มค่าแรงขั้นต่ำเพราะค่าครอง
ชีพที่สูงขึ้นทำให้ชักหน้าไม่ถึงหลัง ปัญหาค่าครองชีพที่สูงขึ้นไปเรื่อยๆ อย่างเกินควร
นี้ จะเป็นภาระที่หนักขึ้นเรื่อยๆ สำหรับรัฐในการเพิ่มความช่วยเหลือให้แก่ผู้ที่ขัดสน
เหล่านี้อย่างไม่รู้ว่าจะไปจบที่ไหนและรัฐจะช่วยได้อีกนานเท่าไร นอกจากนี้ยังมีคน
กลุ่มอื่นๆ อีกที่รัฐอาจต้องเหลียวแล เช่น ข้าราชการที่จะต้องขึ้นเงินเดือนให้เพื่อให้
พอกับค่าครองชีพ ข้าราชการบำนาญที่มีเงินบำนาญที่เคยพอใช้ตอนเกษียณใหม่ๆ
เมื่อเวลาผ่านไปก็จะไม่พอสำหรับการดำรงชีพ

อีกรูปแบบหนึ่งของการกดขี่ทางเศรษฐกิจคือการขยายกิจการของทุนที่ใหญ่กว่า
ซึ่งทำให้กิจการที่เล็กกว่าล้มหายตายจากเป็นจำนวนมาก จนชีวิตของคนจำนวน
มหาศาลในกิจการเล็กๆ เหล่านั้นหมดหนทางประกอบอาชีพและไร้ผลผลิตอย่างน่า
เศร้า เพราะแทนที่เป็นคนมีคุณค่าทางเศรษฐกิจกลับต้องมาเป็นภาระต่อสวัสดิการ
ของรัฐ นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้เป็นปกติในระบบทุนนิยมเสรีที่เป็นอยู่ เพราะธุรกิจที่
ใหญ่กว่าสามารถหาเงินมาได้มากกว่ามาขยายกิจการของตนให้ใหญ่ขึ้นไปอีกได้เรื่อยๆ

[1] *Bahá'u'lláh and the New Era*, p. 144-45

[2] *Paris Talks*, p. 153

จนอาจสิ้นคลอนเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ เมื่อกิจการที่ขยายอย่างเกินความพอเพียงนั้นสะดุดด้วยเหตุผลใดก็ตาม แล้วกลายเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ก่อนนมหิมาหรือเกิดการผิดชำระหนี้ ซึ่งอาจนำไปสู่การล้มละลายและส่งผลกระทบต่อเป็นลูกโซ่, ปรากฏการณ์ของความเหลื่อมล้ำที่กระจายความยากลำบากให้แก่ประชาชนในวงกว้าง และพาระบบเศรษฐกิจไปสู่ความเสี่ยงที่สูงขึ้นเรื่อยๆ นี้ เป็นเรื่องน่าเป็นห่วงมากขึ้นทุกที หากไม่มีมาตรการทางกฎหมายหรือภาษี มายับยั้งการกู้เงินก้อนใหญ่ในรูปแบบต่างๆ มาลงทุนขยายธุรกิจอย่างเกินความพอเพียง พระอัครมเหสีอัครราชกุมารีกล่าวไว้ตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ยี่สิบว่า :

ดังนี้เจ้าสามารถสังเกตเห็นในด้านหนึ่งว่า บุคคลเดียวซึ่งกอบโกยทรัพย์สินเงินทอง ได้ทำให้ทั้งประเทศเป็นอาณาจักรส่วนตัวของเขา ได้มาซึ่งความมั่งคั่งมหาศาล ได้รับประโยชน์และกำไรที่หลังไหลมาอย่างไม่ขาดสาย และในอีกด้านหนึ่งดวงวิญญาณที่หมดหนทางนับแสนที่อ่อนแอ ไม่สามารถและขาดแคลนแม้แต่ขนมปังคำหนึ่ง นี้ไม่มีความเสมอภาคหรือความเกื้อกูล จงสังเกตดูผลที่ตามมาว่าความสงบและความสุขโดยทั่วไปขาดหายไปและความผาสุกของมนุษยชาติถูกบั่นทอนอย่างไร จนชีวิตของคนจำนวนมหาศาลไร้ผลผลิต! เพราะความมั่งคั่ง อำนาจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรมกระจุกตัวอยู่ในมือของไม่กี่คน ขณะที่คนอื่นทั้งหมดตรากตรำภายใต้ภาระของความยากลำบากและความยุ่งยากไม่รู้จบ ขาดแคลนประโยชน์และสวัสดิการ และยังถูกลิดความสบายและความสงบ ดังนั้นเราต้องออกกฎหมายและกฎระเบียบที่จะจัดการทรัพย์สินเงินทองที่มากเกินไปของไม่กี่คนให้อยู่ในความพอควร และสนองสิ่งจำเป็นพื้นฐานของคนยากไร้เป็นล้านๆ เพื่อบรรลุความพอประมาณระดับหนึ่ง ^[1]

การกดขี่ทางเศรษฐกิจดังที่กล่าวมาหากไม่ได้รับการแก้ไขเป็นรูปธรรมด้วยมาตรการทางกฎหมาย แม้แต่แสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ก็ไม่มีให้เห็นในความพยายามใดๆ ก็ตามที่จะลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะอาศัยผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจเพียงไหน การออกกฎหมายดังกล่าวคือสิ่งที่ทำลายความกล้าหาญและความสุขุมรอบคอบของบรรดาผู้มีอำนาจในการผลักดันกฎหมาย และทำลายมโนธรรมของเศรษฐกิจทั้งหลายว่าจะยอมรายน้อยลงเพื่อกระจายความมั่งคั่งมาให้ประชาชนส่วนใหญ่ที่กำลังจวนขึ้นทุกวันหรือไม่ :

เป็นที่ประจักษ์ว่าภายใต้ระบบและเงื่อนไขการปกครองในปัจจุบัน คนยากไร้ต้องเจอกับความขัดสนและความทุกข์ร้อนที่สุด ในขณะที่คนอื่นๆ ที่มั่งคั่งกว่าใช้ชีวิตที่หรูหราและเหลือเฟือเพื่อเกินความจำเป็นที่แท้จริงของตนอย่างมาก

[1] *Some Answered Questions*, chapter 78, para 4

ความไม่เสมอภาคของส่วนแบ่งและเอกสิทธิ์นี้คือหนึ่งในปัญหาสำคัญที่ฝังรากลึกของสังคม เป็นที่ประจักษ์ว่าจำเป็นต้องมีการปรับความเสมอภาคและแบ่งสันทันส่วน ที่ให้ทุกคนมีสิ่งอำนวยความสะดวกและเอกสิทธิ์ของชีวิต การแก้ไขนั้นต้องออกกฎหมายปรับเงื่อนไข คนร่ำรวยเช่นกันต้องปราณีต่อคนยากไร้ และเต็มใจเกื้อหนุนสิ่งที่จำเป็นสำหรับคนยากไร้ โดยไม่ถูกบังคับหรือบีบให้ต้องทำ ความสงบของโลกจะได้รับการประกันโดยการสถาปนาหลักธรรมนี้ในชีวิตที่เลื่อมใสศาสนาของมนุษยชาติ^[1]

เศรษฐกิจทั้งหลายมีสิทธิ์ที่จะแข่งขันขยายกิจการ แข่งขันขยายอาณาจักรธุรกิจ แข่งกันผูกขาด แข่งกันรวยและแข่งกันกระจายความยากลำบากทางเศรษฐกิจให้คนระดับล่างต่อไป แล้วพาสังคมไปสู่ทางตันของอารยธรรม หรือเลือกที่จะร่วมสร้างอารยธรรมแห่งสหสวรรษใหม่ด้วยแรงบันดาลใจจากคำสอนบาไฮนี้ :

ความมั่งคั่งเป็นที่น่าสรรเสริญในระดับขั้นสูงสุด หากความมั่งคั่งนั้นได้มาด้วยความพยายามของตนเองและกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าในด้านพาณิชย์ เกษตรกรรม ศิลปะและอุตสาหกรรม และความมั่งคั่งนั้นถูกใช้ไปเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ เหนืออื่นใดหากผู้ที่สุขุมรอบคอบและรู้จักคิดรู้จักทำ ริเริ่มมาตรการที่จะช่วยให้มวลชนรวยขึ้นอย่างทั่วถึง ไม่มีภารกิจใดยิ่งใหญ่กว่านี้ และในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ภารกิจนี้จัดว่าเป็นความสำเร็จสูงสุด เพราะผู้นุเคราะห์ดังกล่าวจัดหาสิ่งจำเป็นและรับประกันความสุขสบายและความผาสุกของคนจำนวนมหาศาล ความมั่งคั่งน่าชมเชยที่สุดโดยมีข้อแม้ว่าประชาชนทั้งหมดมั่งคั่ง อย่างไรก็ตามหากไม่มีคนร่ำรวยจนเกินควรขณะที่คนที่เหลือยากจนเข็ญใจ และไม่มีผลหรือประโยชน์นอกเงยมาจากความมั่งคั่งนั้น เช่นนั้นความมั่งคั่งเป็นเพียงสิ่งที่ผู้ครอบครองจะต้องจ่ายไป ในทางตรงกันข้ามหากความมั่งคั่งถูกใช้จ่ายไปเพื่อส่งเสริมความรู้ ก่อตั้งโรงเรียนประถมและโรงเรียนอื่นๆ สนับสนุนศิลปะและอุตสาหกรรม ฝึกฝนเด็กกำพร้าและผู้ยากไร้ กล่าวโดยย่อ หากความมั่งคั่งอุทิศให้แก่ความผาสุกของสังคม ผู้ครอบครองความมั่งคั่งนั้นจะโดดเด่นต่อหน้าของพระผู้เป็นเจ้าและมนุษย์ในฐานะที่เป็นผู้ที่เลิศกว่าใครๆ ที่อาศัยอยู่บนพิภพ และจะได้รับการนับว่าเป็นหนึ่งในชาวสวรรค์^[2]

[1] *The Promulgation of Universal Peace*, p. 107

[2] *The Secret of Divine Civilization*, p. 24-5

เกษตรกรรมและอุตสาหกรรม [Agriculture and Industry]

แม้ผลผลิตทางอุตสาหกรรมจะมีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูงกว่าผลผลิตการเกษตร และมักได้รับการส่งเสริมเป็นพิเศษเช่นยกเว้นภาษี เมื่อต้องการให้เศรษฐกิจโต แต่ก็ไม่ควรเร่งพัฒนาอุตสาหกรรมเร็วเกินไปจนก่อความเสียหายต่อเกษตรกรรมและสมดุลของระบบนิเวศน์ ซึ่งจะเป็นความเสียหายในระยะยาว

การแห่มาลงทุนในภาคอุตสาหกรรมตามมาตรการจูงใจทางภาษีหรือมาตรการอื่นๆ จะก่อให้เกิดการจ้างงานและเงินหมุนเวียนสะพัดในท้องถิ่นนั้น กำลังซื้อที่เพิ่มขึ้นนี้จะดึงดูดให้มีการก่อสร้างหมู่บ้านจัดสรรและอาคารพาณิชย์และมักตามมาด้วยศูนย์การค้าขนาดใหญ่ สถานบันเทิง การซื้อรถยนต์ใช้ในปริมาณที่มากขึ้นพร้อมกับควันทพิษจากท่อไอเสียรถยนต์ที่มากขึ้น ฯลฯ ซึ่งหมายถึงว่าจะมีความต้องการใช้พลังงานและไฟฟ้ามากขึ้นอย่างรวดเร็ว และมีความต้องการใช้ไม้มากขึ้นเพื่อทำประตูหน้าต่างและเฟอร์นิเจอร์ ซึ่งหลีกเลี่ยงได้ที่จะมีการตัดไม้ทำลายป่ามากขึ้นตามมา จนในที่สุดนำไปสู่ น้ำท่วม น้ำแล้ง ที่ทำความเสียหายให้แก่เกษตรกรที่ลงทุนทำการเพาะปลูกไปแล้ว และอาจเพิ่มภาระให้แก่รัฐในการจัดสรรเงินก้อนใหญ่มาชดเชยให้เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของเกษตรกร เช่นกันความต้องการใช้พลังงานและไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้ต้องมีการสร้างโรงไฟฟ้าเพิ่มเพื่อรองรับการเติบโตของเศรษฐกิจ ซึ่งมักส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศน์และวิถีชีวิตประชาชนในท้องถิ่น และอาจนำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างคนพื้นที่กับรัฐที่ต้องการสร้างโรงไฟฟ้า

การก่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรมที่มากและเร็วเกินไปโดยที่ยังไม่มีเทคโนโลยีหรือนักวิชาการที่จะควบคุมมลพิษและจัดการกับขยะอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกินความสามารถของหน่วยงานของรัฐที่จะดูแลได้อย่างทั่วถึง สามารถก่อปัญหาสังคมและเศรษฐกิจตามมาเป็นลูกโซ่อีกมากมาย ผลผลิตทางอุตสาหกรรม เช่น พลาสติก โฟม บรรจุภัณฑ์ต่างๆ เครื่องมือและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ทั้งหลาย ที่เร่งผลิตออกมาเพื่อป้อนการบริโภคนิยมในสังคมอุตสาหกรรม โดยที่ผู้ผลิตอาจไม่ต้องรับผิดชอบและไม่ต้องคำนึงว่า จะจัดการกับขยะอุตสาหกรรมและขยะอิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้ที่สลายยากอย่างไร ได้ตกเป็นภาระแก่ประเทศชาติที่จะต้องใช้เงินจำนวนมากเพื่อรับมือกับปัญหาขยะล้นเมือง ซึ่งล้นลงไปถึงแม่น้ำและมหาสมุทร มลพิษอุตสาหกรรมที่กระจายออกไปในอากาศ ปนเปื้อนแหล่งอาหารในน้ำและดิน สร้างปัญหาสุขภาพอย่างแผ่กว้าง ปลาและสัตว์น้ำในแม่น้ำและทะเลที่ปนเปื้อนสารพิษต่างๆ เช่นสารปรอทเป็นอันตรายมากขึ้นทุกทีต่อการบริโภค โรคภัยไข้เจ็บมากมายเป็นผลสืบเนื่องมาจากมลพิษทางอุตสาหกรรมเหล่านี้ ที่เด่นๆ และมีค่าใช้จ่ายสูงมากอย่างโรคมะเร็งมีสถิติสูงขึ้นทุกที จนมองเห็นได้ไม่ยากว่าในอนาคตอันไม่ไกล ระบบประกันสุขภาพทั้งหลายจะแบกภาระไม่ไหว ร่ายจ่ายระยะยาวที่ไม่มีสิ้นสุดที่เป็นผลตามมาจากการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างเกิน

ความพอเพียงดังที่กล่าวมาพอเป็นตัวอย่างเหล่านี้ เกินกว่าที่จะจัดให้ได้โดยภาษีที่ภาครัฐเก็บได้จากการเร่งพัฒนาอุตสาหกรรม

ความเจริญก้าวหน้าของอุตสาหกรรมซึ่งถือว่าเป็นเครื่องหมายของอารยธรรมของประเทศที่พัฒนาแล้ว หากเร่งจนเกินขอบเขตของความพอประมาณจะส่งผลร้ายมหันต์ดังที่สาธยายมาข้างต้น นี่เองที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงเตือนไว้กว่าร้อยปีที่แล้ว

อารยธรรมที่ผู้ร่ำรวยอาศัยศิลปะและวิทยาศาสตร์คอยโอบอ้อมอยู่บ่อยๆ หากยอมให้ไปไกลเกินขอบเขตของความพอประมาณ จะนำความชั่วร้ายมหันต์มาสู่มนุษย์ ดังนี้พระผู้เป็นผู้ทรงรอบรู้ทรงเตือนเจ้า ถ้าหากเลยเถิด อารยธรรมจะเป็นแหล่งที่อุดมไปด้วยความชั่วร้าย เช่นเดียวกับที่เป็นแหล่งที่อุดมด้วยความดีเมื่ออยู่ในการเหนี่ยวรั้งของความพอประมาณ [1]

ผู้ที่มีรายได้เพิ่มขึ้นโดยตรงจากการได้ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม หรือโดยทางอ้อมจากเงินที่เข้ามาหมุนเวียนในท้องถิ่นเพิ่มขึ้นจากการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรม ภายหลังต่อมาเมื่อถึงเวลาหนึ่งก็อาจพบว่ารายได้ที่เพิ่มขึ้นของตนถูกเงินเพื่อไล่ตามมาด้วยค่าครองชีพที่สูงขึ้น เมื่ออีกยี่สิบปีผ่านไปและสถานการณ์เศรษฐกิจเปลี่ยนไป และอุตสาหกรรมนั้นอยู่ในขาลง ลดจำนวนพนักงานและเตรียมปิดตัว คนท้องถิ่นก็เริ่มมีรายได้ลดลงโดยที่ราคาอสังหาริมทรัพย์และค่าครองชีพที่สูงขึ้นไปแล้วไม่ลดลงตามมา เมื่อนั้นความยากลำบากทางเศรษฐกิจจะเริ่มคืบคลานเข้ามา น้ำและดินที่เคยอุดมสมบูรณ์เป็นแหล่งอาหารธรรมชาติที่เคยหล่อเลี้ยงชีวิตได้อย่างยั่งยืนก็ถูกทำลายไปแล้ว สิ่งที่อุตสาหกรรมที่จากไปเหลือทิ้งไว้ให้ก็คือซากความเสื่อมโทรมของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พร้อมกับความเสียหายต่อสมดุลของระบบนิเวศน์ ซึ่งไม่ทราบว่าจะฟื้นคืนกลับมาได้หรือไม่และต้องใช้เวลาอีกนานเท่าไร

เกษตรกรรมเป็นเรื่องที่ต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ เพราะเกษตรกรรมเป็นวิทยาการที่ประเสริฐและคือการบูชา หากบุคคลใดขำขันขำนายในวิทยาการนี้ เขาจะเป็นหนทางจัดหาความสุขสบายสำหรับประชาชนจำนวนนับไม่ถ้วน ยิ่งไปกว่านั้น เกษตรกรรมยังส่งเสริมการอนุรักษ์สมดุลของระบบนิเวศน์ของโลก [2]

การส่งเสริมอุตสาหกรรมอย่างเกินความพอประมาณจนทำลายเกษตรกรรม เป็นการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่หากไม่ถึงกับเดินหน้าไปสู่ความหายนะก็ไปสู่ทางตัน แหล่งกำเนิดความมั่งคั่งที่แท้จริงคือ “ทรัพย์ในดิน สินในน้ำ” พืชผักที่งอกขึ้นมาจากดิน และสัตว์น้ำที่จับขึ้นมา คือจุดเริ่มต้นของกำลังซื้อในระบบเศรษฐกิจ เมื่อเกษตรกรรมซึ่งมีจำนวนมากกว่าชนชั้นอื่นทั้งหมดเป็นอย่างมากมีกำลังซื้อ เงินหมุนเวียนในระบบ

[1] *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, p. 342-3

[2] The Universal House of Justice's letter of 31 March 2528 (1985)

เศรษฐกิจจะเพิ่มขึ้นและจะทำให้สินค้าอุตสาหกรรมขายได้มากขึ้นตามมา แต่ในทางกลับกันหากเกษตรกรมีรายได้จากดินและน้ำได้น้อยลง เศรษฐกิจจะฝืดเคืองและสินค้าอุตสาหกรรมจะขายได้น้อยลง

ยุทธศาสตร์ชาติในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจจะประสบความสำเร็จได้มากน้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่ไม่น้อยกับการส่งเสริมเกษตรกรที่ถูกละเลยให้แล้วมา แออัดกันในเมืองใหญ่ การพยายามติดตามและทำประโยชน์จากความเจริญรุดหน้าอย่างรวดเร็วของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในภาคอุตสาหกรรม ไม่ควรทำให้เกษตรกรได้รับความสำคัญน้อยลงหรือการพัฒนาเทคโนโลยีการเกษตรกรรมไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างเพียงพอ หากภาคการเกษตรและเกษตรกรอ่อนแอ ด้วยความรู้ความสามารถในการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำการเกษตร อ่อนแอในกลไกการตลาด ทั้งในเรื่องต้นทุนการผลิตและราคาผลผลิตของตน แม้จะใช้เงินจำนวนมหาศาลเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรในรูปแบบต่างๆ ก็คงได้แค่แก้ปัญหาเฉพาะหน้า ไม่สามารถช่วยเหลือเกษตรกรได้อย่างยั่งยืน

รากฐานของชุมชนคือเกษตรกร การพรวนดิน ทุกคนต้องเป็นผู้ผลิต แต่ละคนในชุมชนที่มีความสามารถในการผลิตเท่ากับสิ่งที่จำเป็นสำหรับตน จะได้รับการยกเว้นภาษี แต่ถ้ารายได้ของเขามากกว่าสิ่งที่จำเป็นสำหรับตน เขาต้องจ่ายภาษีจนกระทั่งได้ส่วนกัน กล่าวคือ ความสามารถในการผลิตของคนเราและสิ่งที่จำเป็นสำหรับเขาจะถูกเกลี่ยและทำให้สอดคล้องกันโดยการเก็บภาษี หากผลผลิตของเขามีมากกว่า เขาจะจ่ายภาษี หากปัจจัยที่จำเป็นสำหรับเขามากกว่าที่เขาผลิตได้ เขาจะได้รับจำนวนหนึ่งที่เพียงพอที่จะทำให้เสมอและได้ส่วนกัน ดังนั้นภาษีจะเป็นสัดส่วนกับความสามารถและการผลิต และจะไม่มีคนยากไร้ในชุมชน^[1]

ความเจริญรุ่งเรืองของชาติจะก้าวไปอย่างยั่งยืนไม่ได้หากเกษตรกรอ่อนแอ แผนพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจควรให้ความสำคัญในลำดับต้นๆ แก่การสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชนเกษตรกร ซึ่งศาสนาบาไฮถือว่าควรมีความแข็งแกร่งที่สามารถแก้ปัญหาความยากจนของเกษตรกรในชุมชน ไม่ให้เป็นภาระแก่งบประมาณของชาติ แผนการที่พระอับดุลบาฮาवादไว้เพื่อยกระดับชุมชนเกษตรกรคือ การจัดตั้งชุมชนของเกษตรกรให้มีระบบภาษีและการเงินการคลังที่พร้อมมูลในตัวเอง เป็นหน่วยเศรษฐกิจที่เพียงพอในตัวเองและแข็งแกร่งพอที่จะไม่เพียงรับประกันความสุขของสมาชิกในชุมชน และดูแลผู้ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ไม่ให้เป็นภาระแก่สวัสดิการของรัฐเท่านั้น แต่ยังมีเงินภาษีให้แก่รัฐบาลด้วย :

^[1] *Economics, Agriculture and Related Subjects, A Compilation, 2543 (2000), no.8*

ปัญหาเศรษฐกิจต้องเริ่มต้นที่เกษตรกร และจากนั้นขยายไปถึงชนชั้นอื่นๆ เนื่องด้วยจำนวนเกษตรกรมีมากกว่าชนชั้นอื่นทั้งหมดเป็นอย่างมาก ดังนั้นเป็นการเหมาะสมที่จะเริ่มต้นที่เกษตรกรในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจ เพราะเกษตรกรคือผู้กระทำการแรกที่ออกแรงในสังคมมนุษย์ กล่าวโดยย่อ ควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการที่มาจากหมู่คนที่เฉลี่ยจลนลาติในทุกหมู่บ้าน และกิจการต่างๆ ของหมู่บ้านนั้นควรอยู่ภายใต้การควบคุมของคณะกรรมการนี้ ทำนองเดียวกันโรงคัล้งทั่วไปควรได้รับการก่อตั้งและมีการแต่งตั้งเลขานุการณ เวลาเก็บเกี่ยวผลผลิตภายใต้การกำกับของคณะกรรมการนั้น เปอร์เซนต์ส่วนหนึ่งจากพืชผลที่เก็บเกี่ยวได้ทั้งหมดควรจัดสรรให้โรงคัล้งนี้

โรงคัล้งมีรายได้เจ็ดอย่าง : อากรหนึ่งนในสืบ ภาษีสัตว์ ทรัพย์สินที่ไม่มีผู้สืบมรดก ของสัญญาหายทั้งหมดที่พบซึ่งตามหาเจ้าของไม่ได้ หนึ่งในสามของขุมทรัพย์ทั้งหมดที่พบเจอโดยไม่รู้เจ้าของ หนึ่งในสามของผลผลิตของเหมืองแร่ทั้งหมด และการบริจาคโดยสมัครใจ

โรงคัล้งนี้มีค่าใช้จ่ายเจ็ดอย่างเช่นกัน :

1. ค่าใช้จ่ายทั่วไปในการดำเนินงานโรงคัล้ง เช่น เงินเดือนของเลขานุการ และการบริหารสาธารณสุข
2. อากรหนึ่งนในสืบให้แก่รัฐบาล
3. ภาษีสัตว์ให้แก่รัฐบาล
4. ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า
5. ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานบ้านผู้ทุพพลภาพ
6. ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานโรงเรียน
7. การจ่ายเงินอุดหนุนเพื่อจัดหาสิ่งจำเป็นให้แก่คนยากไร้^[1]

การสร้างชุมชนที่เพียงพอในตัวเองเช่นนี้อย่างน้อยต้องอาศัยสำนึกในความเป็นปึกแผ่นและความสามัคคีในหมู่เกษตรกรในชุมชน และวุฒิภาวะทางศีลธรรมในการดำเนินวิสาหกิจนี้โดยไม่สะดุดเพราะขาดคุณธรรมที่สำคัญ เช่น ความซื่อสัตย์ ความไว้วางใจได้ ความสุจริต ฯลฯ ซึ่งแน่นอนว่าอนุภาพธรรมของศาสนาสามารถให้ช่วยให้วิสาหกิจนี้สำเร็จได้ง่ายขึ้น

[1] *Economics, Agriculture and Related Subjects*, A Compilation 2543 (2000), no. 9

การเมืองและการปกครอง [Politics and Government]

หากจุดประสงค์ของประชาธิปไตยคือการให้เสียงส่วนใหญ่เลือกคนที่จะมาใช้อำนาจอธิปไตยเพื่อทำประโยชน์ให้บ้านเมืองเจริญขึ้น ภูมิภาวะทางศีลธรรมของประชาชนต้องมาก่อนอื่นใด เพราะถ้าเสียงส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของศีลธรรม ก็ไม่สามารถทำให้สังคมสงบสุขและประเทศชาติเจริญรุ่งเรืองได้ ตัวอย่างเช่น หากเมืองหนึ่งมีประชาชนหนึ่งร้อยคน ในจำนวนนี้ 70 คนชอบกินเหล้า อีก 30 คนไม่กินเหล้า เมื่อให้ลงคะแนนเสียงกันว่าจะให้ขายเหล้าได้อย่างเสรีหรือไม่ ฝ่ายที่ชอบกินเหล้าก็คงเป็นฝ่ายชนะ โดยไม่ต้องมีการซื้อเสียง

ในการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย หากประชาชนไร้ภูมิภาวะทางศีลธรรม ก็จะตัดสินใจลงคะแนนให้ผู้ที่ทำประโยชน์ให้กับตนเองไว้ก่อน โดยไม่สนใจว่าผู้นั้นจะทำประโยชน์ให้กับส่วนรวมหรือไม่ เช่น คนที่ทำธุรกิจการค้าก็จะสนับสนุนนักการเมืองที่ตนคิดว่า ถ้าชนะเลือกตั้งแล้วขึ้นมาเป็นอำนาจ นักการเมืองผู้นั้นจะช่วยให้ธุรกิจของตนเฟื่องฟู โดยอาจไม่สนใจว่านักการเมืองคนนั้นจะทำประโยชน์ให้บ้านเมืองได้หรือไม่ คนที่ทำธุรกิจผิดกฎหมายก็ไม่อยากสนับสนุนคนดี เพราะกลัวว่าถ้าคนดีขึ้นมาเป็นอำนาจถึงแม้จะทำประโยชน์ให้กับสังคมได้ แต่ธุรกิจของตนอาจติดขัดหรือถูกปราบ คนที่เป็นข้าราชการก็จะเลือกลงคะแนนให้นักการเมืองที่จะช่วยให้ตนเองก้าวหน้าได้เป็นใหญ่เป็นโตในระบบราชการ โดยอาจไม่สนใจว่านักการเมืองคนนั้นจะคอร์รัปชันหรือไม่ จะทำให้ประเทศชาติเจริญขึ้นหรือเสียหายอย่างไร

ในเมื่อประโยชน์ส่วนตัวของประชาชนแต่ละคนในสังคมมีหลากหลาย ซึ่งมีทั้งสอดคล้องกัน ไปคนละทางหรือขัดแย้งกัน หากคำนึงถึงประโยชน์ส่วนตัวมาก่อนส่วนรวม เวทีประชาธิปไตยที่ตามอุดมคติมุ่งหมายจะเฟ้นหาคนดีคนเก่งมาบริหารบ้านเมือง ก็จะกลายเป็นเพียงเวทีจัดซื้อหรือรบกันเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวหรือกลุ่ม ในนามประชาธิปไตย การเลือกตั้งก็จะเป็นจุดเริ่มต้นไปสู่ความแตกแยก เพราะประชาชนกลุ่มหนึ่งจะลงคะแนนให้คนหรือพรรคที่ส่งเสริมประโยชน์ของตนได้ ซึ่งอาจขัดกับผลประโยชน์ของประชาชนอีกกลุ่มหนึ่ง และประชาชนอีกกลุ่มหนึ่งนั้นก็จะลงคะแนนให้อีกคนหรืออีกพรรคที่ส่งเสริมประโยชน์ของตนได้ ซึ่งก็อาจไปขัดกับผลประโยชน์ของประชาชนกลุ่มแรกเช่นกัน ประชาชนแต่ละกลุ่มแต่ละพรรคเหล่านี้จะรวมตัวกันเป็นฐานเสียงเพื่อเป็นพลังปกป้องผลประโยชน์ของตน ส่วนประชาชนที่ไม่ได้มีผลประโยชน์อิงกับการเมืองและมีความจริงใจอยากจะทำเลือกคนดีมาบริหารบ้านเมือง ก็จะเริ่มท้อใจเพราะรู้สึกว่าจะแค่หนึ่งเสียงของตนถูกกลบโดยฐานเสียงของนักการเมืองหรือพรรคการเมือง ประชาชนที่ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดเหล่านี้ก็อาจจะเบื่อหน่ายการเมืองมากขึ้นและค่อยๆ หันความกระตือรือร้นที่จะใช้สิทธิ์เลือกตั้ง หาก

เรายอมรับว่าความสามัคคีคือพลังสร้างชาติ การเมืองที่เริ่มต้นด้วยความแตกสามัคคี ตั้งแต่การเลือกตั้งเช่นนี้ก็คือตัวถ่วงความเจริญก้าวหน้าของชาติ

ตัวอย่างเช่น การแข่งขันและพยายามรักษาคะแนนนิยมทางการเมือง มักทำให้เป็นไปไม่ได้ที่รัฐบาลไหนจะวางแผนระยะยาวเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนได้ ซึ่งต้องอาศัยเวลานับสิบปีที่จะสร้างคนในประเทศให้เป็นผู้ผลิตที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้นในด้านต่างๆ เช่น ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เกษตรกรรม อุตสาหกรรม ฯลฯ เพราะเห็นผลช้าและไม่สามารถเรียกคะแนนนิยมจากประชาชนได้ทันการสำหรับการเลือกตั้งครั้งต่อไป นโยบายที่เรียกความนิยมได้เร็วจึงเป็นที่น่าชวนใจกว่า ซึ่งมักไม่เกิดประโยชน์ที่ยั่งยืน และรัฐบาลอาจต้องรีบร้อนใช้เงินก้อนใหญ่อย่างไม่มีประสิทธิภาพและควบคุมการรั่วไหลไม่ได้ เพื่อรักษาหรือเพิ่มคะแนนนิยม

เช่นกันเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ไม่ยากว่า แผนพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจที่มุ่งหมายสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชนเกษตรกรรม โดยมีระบบภาษีและการเงินการคลังที่พร้อมมูลและเพียงพอในตัวเองของพระอัฐมปาสาที่ตั้งกล่าวมา ย่อมบรรลุเป้าหมายไม่ได้หากเกษตรกรในชุมชนนั้นฝึกฝนหรือถือหางพรรคการเมืองต่างๆ ที่ต่อสู้กัน

ดังนั้นความแตกสามัคคีที่เป็นผลพวงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ของการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่เป็นอยู่เช่นนี้ คือปัญหาชั้นมูลฐานที่จะต้องจัดการให้ได้ก่อนอื่นใด หากการเมืองจะมีบทบาทในการสร้างความเจริญรุ่งเรืองของชาติได้อย่างแท้จริง ซึ่งนอกจากประชาชนจะต้องมีวุฒิภาวะทางศีลธรรมและมีสำนึกรับผิดชอบต่อส่วนรวมในการตัดสินใจลงคะแนนให้ใครแล้ว พรรคการเมืองก็ควรมีความรับผิดชอบเหมือนกันในการคัดเลือกบุคคลที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมที่จะเป็นสมาชิกวุฒิสภาลงสมัครรับเลือกตั้ง ซึ่งคุณสมบัตินั้นควรเป็นที่ยอมรับได้โดยทุกฝ่าย เพราะการยอมรับนี้จะทำให้ความสามัคคีเป็นไปได้ หากคำถามต่อมาคือคุณสมบัติที่เหมาะสมดังกล่าวควรเป็นอย่างไร เพื่อว่าประเทศชาติจะสามารถเดินหน้าไปสู่อารยธรรมของสหประชาชาติใหม่ ศาสนาบาไฮให้คำตอบไว้ว่า :

แม้ว่าการจัดตั้งรัฐสภา การจัดตั้งสภาปรึกษาหารือ จะเป็นรากฐานและฐานรากของการปกครอง ก็มีเงื่อนไขจำเป็นหลายอย่างที่ยากจะหาได้...มีจิตใจสูง ขักจูงให้ทุจริตไม่ได้ ประการที่สอง พวกเขาต้อง...รู้หลักการสูงสุดของกฎหมาย เชี่ยวชาญในกฎระเบียบที่ควบคุมการบริหารจัดการกิจการภายใน และการดำเนินความสัมพันธ์กับต่างประเทศ ขำขันในศิลปะที่มีประโยชน์ต่ออารยธรรม และพึงพอใจกับคำตอบแทนตามกฎหมาย...

อย่างไรก็ตามหากสมาชิกของสภาปรึกษาหารือเหล่านี้คุณภาพต่ำ ไร้เวลา ไม่รู้กฎต่างๆ ของการปกครองและการบริหาร ไม่ฉลาด ใฝ่ต่ำ ไม่

สนใจใยดี เกียจคร้าน สนใจแต่ประโยชน์ของตนเอง จะไม่มีประโยชน์อันใดนอกเงยจากการจัดตั้งสภาดังกล่าว ในอดีตหากคนยากไร้ต้องการสิทธิของตน เขาเพียงแต่ต้องเสนอขอของขวัญให้กับบุคคลหนึ่ง แต่บัดนี้เขาต้องเลิกหวังเลยว่าจะได้รับความยุติธรรม หรือไม่ก็ต้องทำให้สมาชิกทั้งสภาพอใจ^[1]

การมีสมาชิกรัฐสภาที่มีคุณสมบัติตามข้างบนนี้คือตัวบ่งชี้หนึ่งของความสำเร็จในการปฏิรูปการเมือง ซึ่งกว่าจะมาถึงจุดนี้ได้ย่อมต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ ในสังคม นอกจากนักการเมืองเช่นกัน รวมทั้งข้าราชการและภาคประชาชนที่มีความสามารถ สุจริตและจิตใจสูง มิฉะนั้นกติกากฎหมายทั้งหลายที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อการพัฒนาการเมือง ก็อาจถูกใช้ไปในทางที่ไม่ชอบ :

หากใครคัดค้านว่าการปฏิรูปทั้งหลายที่กล่าวมาข้างบนนี้ไม่เคยทำได้บริบูรณ์ เขาควรพิจารณาเรื่องนี้ด้วยใจเป็นกลางและรู้ไว้ว่า ความขาดตกบกพร่องเหล่านี้เป็นผลมาจากความไร้ซึ่งความคิดเห็นของสาธารณชนที่ประสานเข้าด้วยกัน การขาดความไฟแรง ความมุ่งมั่นและความอุทิศตนของผู้นำทั้งหลายของประเทศ เป็นที่ชัดเจนว่าจนกว่าประชาชนจะได้รับการศึกษา จนกว่าความคิดเห็นของสาธารณชนจะเพ่งมาที่จุดเดียวกันอย่างถูกต้อง จนกว่าข้าราชการแม้จะเป็นข้าราชการผู้น้อย จะเป็นอิสระจากเศษเสี้ยวเศษน้อยที่สุดของความทุจริต ประเทศชาติจึงจะบริหารงานได้อย่างเหมาะสม...

ยิ่งไปกว่านั้นกลไกใดก็ตามแม้จะเป็นเครื่องมือสำหรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษยชาติ ก็สามารถถูกใช้ไปในทางที่ผิด การใช้ที่เหมาะสมหรือใช้ในทางที่ไม่ชอบขึ้นอยู่กับระดับที่ต่างกันไปของความรู้แจ้ง ความสามารถ ความศรัทธา ความสุจริตใจ ความอุทิศตนและจิตใจที่สูงส่งของบรรดาผู้นำทางความคิดเห็นของสาธารณชน^[2]

จนกว่าความคิดเห็นของสาธารณชนจะเพ่งมาที่จุดเดียวกันอย่างถูกต้อง จนเกิดเอกภาพทางความคิดเกี่ยวกับระบบสังคมที่ต้องการสร้างและจะสร้างอย่างไร ความพยายามปฏิรูปการเมืองและปฏิรูปประเทศในด้านต่างๆ จึงจะมีเอกภาพและไปในทางเดียวกัน และสามารถมองไกลไปกว่าการต่อสู้กับความชั่วร้ายต่างๆ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของบุคคลหรือในรูปของสภาพการณ์ ภารกิจนี้ต้องอาศัยเจตนาที่บริสุทธิ์และความชำนาญของผู้ปกครองผสมผสานกับความมุ่งมั่นและความพยายามของภาคประชาชน

[1] *The Secret of Divine Civilization*, p.17

[2] *The Secret of Divine Civilization*, p.16

การเมืองจึงจะสามารถพัฒนาจากจุดต่ำสุดของความบกพร่อง ขึ้นมาสู่จุดสูงสุดของความสมบูรณ์ทีละน้อย :

เมื่อเจตนาที่บริสุทธิ์และความยุติธรรมของผู้ปกครอง อัจฉริยภาพ ความชำนาญสุดยอดและศิลปะการปกครองของเจ้าหน้าที่ปกครอง ความมุ่งมั่นและความพยายามอย่างไม่ยอมแพ้ของประชาชน ผสานเข้าด้วยกัน เมื่อนั้นความเจริญก้าวหน้า การปฏิรูปที่กว้างไกล ความภาคภูมิใจและความเจริญรุ่งเรืองของทั้งรัฐบาลและประชาชน จะส่งผลอย่างเห็นได้ชัดเจนวันแล้ววันเล่า ^[1]

โลกของการเมืองเป็นเสมือนโลกของมนุษย์ เริ่มแรกมนุษย์เป็นเมล็ด จากนั้นค่อยเปลี่ยนแปลงสภาพไปเป็นตัวอ่อนที่ค่อยๆ เติบโตในครรภ์ พัฒนาโครงสร้างกระดูกขึ้นมาซึ่งถูกหล่อหุ้มด้วยเนื้อหนัง แล้วก่อร่างเป็นรูปทรงที่พิเศษของตนเอง...ในลักษณะเดียวกันโลกของการเมืองไม่สามารถพัฒนาจากจุดต่ำสุดของความบกพร่อง ขึ้นมาสู่จุดสูงสุดของความถูกต้องและสมบูรณ์อย่างทันใด บรรดาผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหลายต้องพยายามทั้งกลางวันและกลางคืน โดยใช้วิธีทั้งหมดที่จะหนุนนำความก้าวหน้า จนกระทั่งรัฐบาลและประชาชนจะพัฒนาไปทุกด้านในทุกๆ วันและแม้แต่ทุกขณะ ^[2]

[1] *The Secret of Divine Civilization*, p.108

[2] *The Secret of Divine Civilization*, p.107

ระบบสังคม [Social Order]

ความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนและสถาบัน และวิธีการได้มาซึ่งผู้ดำรงตำแหน่งในสถาบัน มีบทบาทสำคัญในการกำหนดความสงบสุขและความเจริญก้าวหน้าของสังคม หากการได้เป็นกรรมการของสถาบันถูกมองว่าเป็นการได้ครองอำนาจที่จะได้มาซึ่งเกียรติ ผลประโยชน์ ความได้เปรียบและการข่มผู้อื่น ก็มีแนวโน้มจะเกิดการแข่งขันต่อสู้กันเพื่อขึ้นมาดำรงตำแหน่งในสถาบัน และนั่นจะนำไปสู่ความแตกแยก ความไม่ยุติธรรมและความไม่สงบในสังคมอย่างยากที่จะหลีกเลี่ยงได้

ในระบบสังคมที่พระบาฮาอุลลาห์ออกแบบไว้สำหรับอารยธรรมแห่งสหประชาชาติใหม่ และบาไฮใช้เป็นหลักการสำหรับดำเนินกิจการต่างๆ ในชุมชนของตน อำนาจคือผู้รับใช้ความยุติธรรมและคำนึงความสามัคคี ซึ่งคตินิยมของการใช้อำนาจเพื่อการรับใช้นี้ คือรากฐานของปฏิสัมพันธ์ระหว่างประชาชนและสถาบัน และปลูกฝังทัศนคติใหม่เกี่ยวกับการขึ้นมาดำรงตำแหน่งในสถาบันว่าเป็นโอกาสของการรับใช้สังคม และไม่ควรเป็นเป้าหมายของความทะเยอทะยานของประชาชนคนใดให้แข่งขันต่อสู้กันให้ได้ขึ้นมาดำรงตำแหน่งนั้น :

การเป็นกรรมการธรรมสภา (สถาบันปกครองของศาสนาบาไฮ) หรือคณะกรรมการคือรูปแบบหนึ่งของการรับใช้ และไม่ควรถือเป็นเครื่องหมายของความเหนือกว่าในตัว หรือเป็นวิธีสำหรับการยกย่องตนเอง^[1]

ตามทัศนะของบาไฮ การได้รับเลือกตั้งเป็นกรรมการธรรมสภาไม่ใช่สิ่งที่ประชาชนมีสิทธิได้รับ ไม่ใช่เกียรติที่พวกเขาควรใฝ่ฝันหา แต่เป็นหน้าที่และความรับผิดชอบที่พวกเขาอาจถูกเรียกให้มารับใช้^[2]

กลไกการพัฒนาสังคมจะไม่สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ หากความพยายามของคนในสังคมมุ่งไปที่การแข่งขันต่อสู้กันขึ้นมาดำรงตำแหน่งต่างๆ ไม่ว่าในระดับชาติหรือระดับท้องถิ่น มากกว่าการให้ความสำคัญว่าหากอยู่ในตำแหน่งนั้นแล้วจะปฏิบัติหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมได้อย่างไร ในระบบสังคมบาไฮทัศนะและหลักปฏิบัติเหล่านี้คือสิ่งที่คาดหวังกับความเป็นผู้นำหรือผู้แทนของประชาชน :

หน้าที่ของผู้ที่มีมิตรสหายใช้มโนธรรมอย่างอิสระเลือกมาเป็นผู้แทนนั้นสำคัญและผูกมัดไม่น้อยกว่าหน้าที่ของผู้ที่เป็นฝ่ายเลือก บทบาทหน้าที่ของ

[1] *The Sanctity and Nature of Bahá'í Elections*, A Compilation, 2532 (1989), No. 15

[2] *The Sanctity and Nature of Bahá'í Elections*, A Compilation, 2532 (1989), No. 18

พวกเขาไม่ใช่บงการแต่เป็นการปรึกษาหารือ และไม่ใช่ปรึกษาหารือเฉพาะพวกเขาเองเท่านั้น แต่ปรึกษาให้มากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้กับมิตรสหายที่พวกเขาเป็นตัวแทนอยู่ พวกเขาต้องไม่พิจารณาตนเองว่าเป็นอื่นใดนอกจากเครื่องมือที่ได้รับเลือกเพื่อการนำเสนอศาสนาให้มีประสิทธิภาพและสง่ากว่า พวกเขาไม่ควรสำคัญตัวเองว่าเป็นเครื่องประดับชิ้นสำคัญบนร่างกายของศาสนา มีคุณค่าและความสามารถเหนือกว่าผู้อื่นอยู่ในตัว เป็นผู้ส่งเสริมคำสอนและหลักธรรมของศาสนาแต่เพียงผู้เดียว พวกเขาควรเริ่มงานด้วยความถ่อมตัวที่สุด และพยายามด้วยจิตใจเปิดกว้าง สำนึกอย่างสูงในความยุติธรรมและหน้าที่ น้ำใสใจจริง สงบเสงี่ยม อุทิศตนทั้งหมดต่อความผาสุกและประโยชน์ของมิตรสหาย ศาสนาและมนุษยชาติ เพื่อให้บรรดาผู้ที่พวกเขารับใช้ไม่เพียงแต่มีความมั่นใจ ให้การสนับสนุนและนับถือพวกเขาอย่างจริงใจเท่านั้น แต่ยังนิยมชมชอบและรักใคร่พวกเขาอย่างแท้จริงด้วย ทุกเวลาพวกเขาต้องไม่คิดแยกวงเฉพาะของตน ไม่ให้เกิดบรรยากาศของความลับลมคมใน ปลอดภัยจากท่าทีของการวางอำนาจ และขับไล่อคติและกิเลสทุกรูปแบบไปจากการปรึกษาหารือของตน พวกเขาควรไว้วางใจมิตรสหายภายในขอบเขตของดุลพินิจที่สุชุม ให้มิตรสหายรับทราบแผนงาน แบ่งปันปัญหาและความวิตก ขอคำแนะนำและคำปรึกษาจากมิตรสหาย และเมื่อถูกเรียกร้องให้ตัดสินใจบางเรื่อง หลังจากທີ່ปรึกษาหารือกันอย่างเที่ยงธรรม ตั้งใจจริงและมีไมตรี พวกเขาควรตั้งจิตสว่สพระผู้เป็นเจ้าในการอธิษฐาน และด้วยความจริงจัง มั่นใจและกล้าหาญ บันทึกลงการลงคะแนนเสียงของตนและยึดถือเสียงส่วนใหญ่ ซึ่งท่านนายของเราบอกเราว่าเป็นเสียงของสัจธรรม ไม่ให้ทำลายและต้องปฏิบัติตามหมดทั้งหัวใจเสมอ มิตรสหายต้องตอบสนองเสียงนี้ด้วยน้ำใสใจจริง และถือว่าเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่สามารถรับประกันการคุ้มครองและความเจริญก้าวหน้าของศาสนา^[1]

ในบรรดาหน้าที่ที่เด่นและศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของผู้ที่ถูกเรียกให้ริเริ่ม กำกับและประสานงานกิจการทั้งหลายของศาสนา บางอย่างนั้นกำหนดให้พวกเขาต้องทำทุกวิธีที่ทำได้ เพื่อให้ได้ความมั่นใจและรักใคร่จากบรรดาผู้ที่พวกเขามีเอกสิทธิ์ที่จะรับใช้ หน้าที่ของพวกเขาคือการไต่สวนและทำความคุ้นเคยกับทัศนคติที่รอบคอบ ความรู้สึกนึกคิดที่มีอยู่ทั่วไป ความเชื่อมั่นส่วนตัวของบรรดาผู้ที่พวกเขามีหน้าที่ที่เคร่งครัดในการส่งเสริมความผาสุกให้ หน้าที่ของพวกเขาคือการขจัดกลิ่นอายของความถือตัว ความลับลมคมในที่นาสงฆ์ บรรยากาศที่อึดอัดของการบงการอย่างห้ามแย้ง กล่าวโดยย่อคือ

[1] Bahá'í Administration, Selected Messages, 2465-2466 (1922-1932), p.64

ทุกคำพูดและการกระทำที่สื่อถึงความลำเอียง อัดตาและอคติ ให้หมดสิ้น
ตลอดไปจากการปรึกษาหารือและการดำเนินกิจการทั่วไปของพวกเขา แม้
จะคงไว้ในมือซึ่งสิทธิขาดที่ศักดิ์สิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวในการตัดสินใจสุดท้าย
พวกเขาก็มีหน้าที่เชิงการอภิปราย จัดหาข้อมูล เปิดให้ตรวจสอบการร้อง
ทุกข์ ต้อนรับคำแนะนำจากสมาชิกในครอบครัวบาไฮแม้ว่าผู้เหล่านั้นจะไม่ใช่คน
สำคัญและต่ำต้อยที่สุด เผยเหตุจูงใจของตน แลกเปลี่ยนแผนงานของตน
สาธิตความสมเหตุสมผลของการกระทำของตน ทบทวนการวินิจฉัยหากจำเป็น
บำรุงจิตวิญญาณแห่งการริเริ่มและวิสาหกิจของบุคคล เสริมสร้างสำนึกใน
การพึ่งพากัน การเป็นหุ้นส่วนกัน ความเข้าใจและความมั่นใจซึ่งกันและกัน
ระหว่างพวกเขากับธรรมสภาท้องถิ่นทั้งหมดในด้านหนึ่ง และระหว่างพวกเข
ากับศาสนิกชนแต่ละบุคคลในอีกด้านหนึ่ง ^[1]

การพัฒนาวุฒิภาวะทางศีลธรรมของผู้ที่ดำรงตำแหน่งในสถาบันตามหลักธรรม
คำสอนข้างบนนี้ จำเป็นต้องควบคู่ไปกับการพัฒนาของวุฒิภาวะทางศีลธรรมของ
ประชาชนเช่นกัน ซึ่งในระบบสังคมบาไฮประชาชนต้องเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังธรรมสภา
ท้องถิ่น (สถาบันปกครองของศาสนาบาไฮ) อย่างไม่มีข้อแม้และหมดทั้งหัวใจ และ
พร้อมที่จะยึดถือการตัดสินใจและคำสั่งการของสถาบันปกครองแม้ว่าตนอาจไม่เห็น
ด้วยกับการตัดสินใจนั้น ท่านโชกิ เอฟเฟนดีผู้เป็นศาสนิกบาลของศาสนาบาไฮสั่ง
สอนบาไฮศาสนิกชนไว้ว่า :

ธรรมสภาท้องถิ่นควรทำให้ศาสนิกชนแต่ละบุคคลรู้สึกมั่นใจ และศา
สนิกชนเองก็ควรแสดงความพร้อมที่จะยึดถือการตัดสินใจและคำสั่งการของ
ธรรมสภาท้องถิ่น ทั้งสองต้องเรียนรู้ที่จะร่วมมือกันและตระหนักว่า โดยการ
ร่วมมือนี้เท่านั้นที่สถาบันของศาสนาจึงจะทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
และถาวร แม้ว่าการเชื่อฟังธรรมสภาท้องถิ่นควรไม่มีข้อแม้และหมดทั้งหัวใจ
กระนั้นธรรมสภาก็ควรบังคับใช้คำสั่งการของตนในลักษณะที่เสี่ยงไม่ให้เกิด
ความรู้สึกว่า คำสั่งการนั้นถูกดลด้วยแรงจูงใจที่เผด็จการ จิตวิญญาณของ
ศาสนาคือการร่วมมือกัน มิใช่เผด็จการ ^[2]

ในการอ่านจดหมายตอบที่ได้รับจากธรรมสภาของคุณแล้วซ้ำอีก
ท่านรู้สึกสะดุดต่อข้อเท็จจริงที่ว่ามิตรสหายไม่ทำตามหลักการบริหาร
แทนที่หยิบยกข้อกล่าวหา ปัญหาและความรู้สึกไม่พอใจมาให้ธรรมสภา
ท้องถิ่นหรือธรรมสภาแห่งชาติพิจารณา พวกเขากลับเข้าหาบุคคลหรือ
กรรมการธรรมสภาบางคน หรือไม่ยอมมาพบธรรมสภา สิ่งแรกที่ศาสนิกชน

[1] *Bahá'í Administration, Selected Messages, 2465-2466 (1922-1932), p.134-5*

[2] *Spiritual Assemblies and Consultation, p. 96*

ควรทำคือไปหาธรรมสภา นั่นคือทำไมเราจึงมีธรรมสภา ท่านคิดว่าความยุ่งยากนี้จะไม่เกิดขึ้นหากบาไฮรู้จักใช้ธรรมสภาให้เป็นประโยชน์อย่างที่เราต้องการ^[1]

การเชื่อฟังสถาบันปกครองในระบบสังคมบาไฮไม่ใช่เป็นการหลับหูหลับตาเชื่อฟัง หรือเชื่อฟังด้วยความกลัวเหมือนกับการเชื่อฟังผู้ปกครองที่กดขี่ แต่เป็นการเชื่อฟังอย่างมีสติ เพราะหากคิดว่าธรรมสภาทำไมถูกหรือตัดสินใจไม่ถูก บาไฮสามารถขอให้ธรรมสภาพิจารณาใหม่ได้โดยไม่ตั้งต้น ไม่เอาคำตัดสินที่ไม่ถูกใจตนนั้นไปวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานาเพื่อบั่นทอนความน่าเชื่อถือของสถาบัน เช่นกันท่านโชกิเอเฟเฟนดีสั่งสอนไว้ว่า :

สิ่งที่ท่านนายปรารภน่าจะคุ้มครองมิตรสหายให้รอดพ้นคือ การต่อล้อต่อเถียงกันเป็นประจำและทูลี ศาสนิกชนสามารถถามธรรมสภาว่าทำไมจึงตัดสินใจเช่นนั้น และขออย่างสุภาพให้ธรรมสภาพิจารณาใหม่ แต่จากนั้นเขาต้องปล่อยไว้แค่นั้น และไม่ป่วนกิจการในท้องถิ่นต่อไปโดยการยื่นกรานในทัศนคติของตน สิ่งนี้ใช้กับกรรมการธรรมสภาด้วยเช่นกัน เราทุกคนมีสิทธิต่อความคิดเห็นของตนและไม่พ้นที่จะคิดต่างกัน แต่บาไฮต้องยอมรับคำตัดสินตามเสียงส่วนใหญ่ของธรรมสภา โดยตระหนักว่าการยอมรับและความกลมเกลียวแม้ว่าจะมีความผิดพลาด ก็เป็นสิ่งสำคัญจริงๆ และเมื่อเรารับใช้ศาสนาอย่างเหมาะสมแบบบาไฮ พระผู้เป็นเจ้าจะแก้ไขสิ่งผิดที่ทำไปในที่สุด^[2]

การเชื่อฟังสถาบันปกครองนี้เป็นวินัยทางสติปัญญาและวินัยทางศีลธรรมขั้นสูงในระบบสังคมของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ซึ่งอยู่บนหลักการที่ว่าความประสงค์ของบุคคลเป็นรองต่อความประสงค์ของสังคม ดังนั้นบุคคลควรพร้อมที่จะสละความต้องการและปล่อยวางจากความมั่นใจของตน แม้จะมั่นใจว่าสถาบันตัดสินใจผิดหรือทำผิดพลาด เพื่อเห็นแก่ความผาสุกและความสามัคคีของชุมชน เพราะเมื่อสถาบันตัดสินใจอะไรออกมา เป็นธรรมดาที่อาจมีทั้งฝ่ายที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย และถ้าหากฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยทำการป่วนหรือประท้วง ก็อาจก่อให้เกิดความแตกแยกที่แบ่งประชาชนออกเป็นสองฝ่ายได้ไม่ยาก เพราะฝ่ายที่เห็นด้วยอาจออกมาแสดงพลังบ้าง :

บาไฮต้องเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังถึงแม้ธรรมสภาจะผิดเพื่อเห็นแก่ความสามัคคี บาไฮต้องสละความเป็นตัวของตัวเองในระดับหนึ่งเพื่อว่าชีวิตชุมชนโดยรวมจะได้เติบโตและพัฒนา สิ่งเหล่านี้ยากแต่เราต้องตระหนักว่า นี่จะ

[1] *Spiritual Assemblies and Consultation*, p. 40

[2] *Spiritual Assemblies and Consultation*, p. 101

นำเราไปสู่แนวทางชีวิตที่ยิ่งใหญ่และสมบูรณ์กว่ายิ่งนัก เมื่อศาสนาได้รับการสถาปนาอย่างเหมาะสมตามการบริหาร^[1]

ธรรมสภาอาจทำผิดพลาด แต่ตามที่พระอับดุลบาฮาซีให้เห็น หากชุมชนหรือบาไฮคนใดไม่ยึดถือคำตัดสินใจของธรรมสภา ผลที่ตามมาจะเลวร้ายยิ่งกว่า เพราะนี้จะบั่นทอนสถาบันที่ควรทำให้แข็งแกร่งเพื่อคำจูนหลักธรรมและกฎของศาสนา ท่านบอกเราว่าพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะแก้ไขสิ่งผิดที่ทำไป เราต้องมั่นใจในสิ่งนี้และเชื่อฟังธรรมสภา ดังนั้นท่านขอเร่งเร้าคุณอย่างแรงให้ทำงานอยู่ภายใต้ธรรมสภาโดยตรง ยอมรับความรับผิดชอบในฐานะที่เป็นสมาชิกที่มีสิทธิ์ออกเสียงคนหนึ่ง และทำเต็มที่เพื่อสร้างความกลมเกลียวในชุมชน^[2]

ในระบบสังคมบาไฮการคำจูนความสามัคคีและสร้างความแข็งแกร่งให้แก่สถาบันมีความสำคัญกว่าความถูกต้อง เพราะสิ่งผิดสามารถได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องถ้ายังสามัคคีกัน ซึ่งโอกาสที่สถาบันจะทำผิดหรือตัดสินใจผิดจะยิ่งมีน้อยลงเรื่อยๆ เมื่อกรรมการของสถาบันมีวุฒิภาวะสูงขึ้นตามหลักปฏิบัติของความเป็นผู้นำหรือผู้แทนของประชาชนที่พรรณนาไว้ข้างต้น แต่ถ้าประชาชนต่อสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อให้ได้สิ่งที่ตนคิดว่าถูกต้องจนกระทั่งแตกความสามัคคี ปัญหาที่ตามมาจะเลวร้ายยิ่งกว่า เนื่องด้วยสังคมจะสงบสุขและเจริญก้าวหน้าได้ต้องอาศัยสถาบันที่แข็งแกร่ง ที่สามารถเป็นศูนย์รวมแห่งอำนาจและความสามัคคีให้ประชาชนยึดเหนี่ยวได้ หากมีการต่อต้านสถาบันโดยประชาชนบางกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำหรือการตัดสินใจบางอย่างของสถาบัน จนทำให้สถาบันอ่อนแอเกินกว่าจะเป็นศูนย์รวมแห่งอำนาจและความสามัคคี สังคมจะพัฒนาและก้าวหน้าต่อไปไม่ได้ท่ามกลางความแตกแยกแบ่งออกเป็นฝักเป็นฝ่ายนี้อาจเปรียบได้กับครอบครัวที่มีพ่อผู้แข็งแกร่งเป็นศูนย์รวมแห่งความสามัคคีให้ลูก ๆ ยึดเหนี่ยว ซึ่งแม้ลูกๆ อาจทะเลาะกันบ้างก็ไม่แตกแยกกัน เพราะทุกคนยังยึดเหนี่ยวและเชื่อฟังพ่อ ครอบครัวก็ยังเจริญก้าวหน้าต่อไปได้ แต่ถ้าพ่อป่วยหนักและอ่อนแอเกินกว่าจะมาสั่งสอนลูกได้ ลูกๆ ก็อาจแตกความสามัคคีกันจนครอบครัวระส่ำระสาย :

หากพวกเขาเห็นพ้องกันในเรื่องหนึ่งถึงแม้ว่าจะผิด ก็ยังดีกว่าเห็นต่างกันและถูก เพราะความขัดแย้งกันนี้จะก่อให้เกิดการรื้อทำลายรากฐานสวรรค์ แม้ว่าฝ่ายหนึ่งอาจถูกแต่ถ้าพวกเขาโต้เถียงกัน นั่นจะเป็นเหตุของ

[1] *Lights of Guidance* ,1983, no.215

[2] *Lights of Guidance* 1983, no. 210

ความผิดอีกพันอย่าง แต่ถ้าพวกเขาเห็นพ้องกันและทั้งสองฝ่ายผิด ความจริงจะถูกเปิดเผยและสิ่งที่ผิดจะถูกแก้ไขให้ถูก เนื่องด้วยยังสามัคคีกัน ^[1]

สถาบันจะเป็นศูนย์รวมแห่งเอกภาพและความสามัคคีได้ก็ต่อเมื่อสถาบันนั้นเป็นที่ยอมรับร่วมกันของทุกฝ่าย ซึ่งหมายความว่าก่อนอื่นประชาชนเองต้องไม่แบ่งพรรคแบ่งพวก และไม่พยายามแข่งขันหรือต่อสู้กันขึ้นมาครองอำนาจในสถาบัน นี่คือนิวทริภาวะทางศีลธรรมระดับใหม่สำหรับอารยธรรมแห่งสหประชาชาติใหม่ที่ท้าทายมโนธรรมของคนทั้งสังคม เพื่อว่าผู้ที่ขึ้นมาดำรงตำแหน่งในสถาบันจะเป็นตัวแทนของทุกคนที่สามารถปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์สุขของส่วนรวม ไม่ใช่เป็นตัวแทนของคนบางกลุ่มที่จะมาส่งเสริมประโยชน์ของคนเฉพาะกลุ่มนั้นๆ นี่จะทำให้เป็นไปได้ที่ประชาชนในสังคมจะร่วมใจและสามัคคีกันสนับสนุนแผนงานของสถาบันให้สำเร็จ และช่วยเหลือพัฒนาการของสถาบันให้แข็งแกร่งขึ้น มิฉะนั้นแล้วหากมีการต่อสู้แข่งขันกันเพื่อขึ้นมาดำรงตำแหน่ง ผู้ที่ชนะและได้ขึ้นมาดำรงตำแหน่งอาจไม่เป็นที่ยอมรับของอีกฝ่ายอย่างเต็มที่ แต่อาจแค่ออมรับอย่างจำใจ อาจไม่ค่อยอยากให้ความร่วมมือและอาจหาทางบั่นทอนความน่าเชื่อถือหรือโค่นบุคคลในตำแหน่งนั้น ท่านโชกิ เอฟเฟนดีสั่งสอนมาไว้ในเรื่องนี้ว่า :

วันนั้นจะเป็นวันที่ยิ่งใหญ่ คือวันที่มิตรสหายที่เข้าและออกจากธรรมสภาจะเข้าใจความจริงอย่างบริบูรณ์ว่า ความสำคัญไม่ได้อยู่ที่บุคคลใดในธรรมสภา แต่อยู่ที่ธรรมสภาในฐานะที่เป็นสถาบัน ^[2]

มิตรสหายทั้งหลายถูกเรียกให้สนับสนุนและร่วมมือหมดทั้งหัวใจกับธรรมสภาท้องถิ่น ประการแรกโดยการออกเสียงเลือกตั้งกรรมการธรรมสภา และจากนั้นโดยการพยายามอย่างแข็งขันที่จะทำแผนงานและแผนการต่างๆ ของธรรมสภาให้สำเร็จ โดยการหันมาหาธรรมสภาในยามลำบากและยุ่งยาก โดยการอธิษฐานเพื่อความสำเร็จของธรรมสภา และยินดีในความเรื่องอิทธิพลและเกียรติของธรรมสภา สถาบันที่ยิ่งใหญ่ที่คู่ควรกับการทุ่มเทให้นี้ของขวัญจากพระผู้เป็นเจ้าภายในแต่ละชุมชนนี้ ต้องได้รับการใส่ใจอย่างทะนุถนอม ช่วยพัฒนาการ รัก ช่วยเหลือ เชื้อฟุ้ง และอธิษฐานให้ ^[3]

ในสังคมที่มีนิวทริภาวะทางศีลธรรมระดับใหม่นี้ ความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนและสถาบันปกครองจะพัฒนาขึ้นไปเป็นลักษณะเสมือนระหว่างพ่อแม่และลูก ซึ่งพ่อแม่จะรัก คอยช่วยเหลือ แนะนำและคุ้มครองลูก ส่วนลูกก็จะเชื่อฟังพ่อแม่ นั่นคือ

[1] *Consultation, A Compilation*, 2534 (1991), no.12

[2] *Spiritual Assemblies and Consultation*, p. 16

[3] *Lights of Guidance*, 2526 (1983), no. 202

ประชาชนจะเชื่อฟังสถาบันด้วยความเกรงใจเหมือนลูกเชื่อฟังพ่อแม่ด้วยความเกรงใจ :

สถาบันที่บัญญัติโดยพระผู้เป็นเจ้าคือธรรมนูญแห่งสถาบัน ปฏิบัติการในระดับแรกของสังคมมนุษย์ และเป็นหน่วยบริหารพื้นฐานของระบบโลกของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ธรรมนูญแห่งสถาบันเกี่ยวข้องกับบุคคลและครอบครัวที่ตนต้องให้กำลังใจอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้พวกเขาสามัคคีกันในการปฏิบัติหน้าที่พิเศษเฉพาะ ซึ่งได้พลังชีวิตและการพิทักษ์รักษาโดยกฎ บทบัญญัติและหลักการของการเปิดเผยพระธรรมของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ธรรมนูญแห่งสถาบันคุ้มครองศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ทำหน้าที่ประหนึ่งเป็นคนเลี้ยงแกะที่รักใคร่ฝูงแกะบาป [1]

สถาบันเหล่านี้มีหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ในการช่วยเหลือ แนะนำ คุ้มครอง และชี้แนะศาสนิกชนในทุกทางที่ทำได้เมื่อถูกร้องขอ ที่จริงแล้วสถาบันเหล่านี้ได้รับการสถาปนาขึ้นเพียงเพื่อจุดประสงค์ของการรักษาระเบียบความสามัคคีและการเชื่อฟังกฎของพระผู้เป็นเจ้าในหมู่ศาสนิกชน คุณควรไปหาสถาบันเหล่านี้อย่างที่ถูกไปหาพ่อแม่ [2]

นอกจากจะเชื่อฟังด้วยความเกรงใจแล้ว ประชาชนยังจะตระหนักด้วยว่ากฎต่างๆ ที่สถาบันที่ออกมาเพื่อกำกับควบคุมสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎที่อิงกับหลักธรรมคำสอนศาสนา เป็นสิ่งที่จำเป็นประโยชน์ต่อทั้งบุคคลและสังคมที่ตนควรเชื่อฟังและปฏิบัติตามกฎเหล่านั้นด้วยความยินดี เหมือนกับการเชื่อฟังและปฏิบัติตามกฎที่ควบคุมร่างกายเพื่อให้มีสุขภาพดี ไม่ใช่พยายามอยู่เหนือกฎหมายหรือหาช่องทางเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย :

ดังเช่นมีกฎต่างๆ ที่ควบคุมชีวิตทางกาย ซึ่งกำหนดเงื่อนไขให้เราต้องจัดหาอาหารบางอย่างให้แก่ร่างกายของเรา รักษาร่างกายให้อยู่ในช่วงอุณหภูมิหนึ่งและอื่นๆ ที่คล้ายกัน ถ้าเราต้องการหลีกเลี่ยงความพิการทางกาย เช่นกันมีกฎต่างๆ ที่ควบคุมชีวิตทางจิตวิญญาณของเรา กฎเหล่านี้ถูกเปิดเผยต่อมนุษยชาติในแต่ละยุคโดยพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้า และการเชื่อฟังกฎเหล่านี้สำคัญยิ่งสำหรับมนุษย์แต่ละคน และสำหรับมนุษยชาติโดยรวมที่จะพัฒนาอย่างเหมาะสมและกลมกลืนกัน ยิ่งไปกว่านั้นลักษณะต่างๆ เหล่านี้ขึ้นต่อกันและกัน หากบุคคลหนึ่งละเมิดกฎทางจิตวิญญาณสำหรับพัฒนาการของตนเอง เขาจะทำอันตรายไม่เพียงเฉพาะ

[1] *Lights of Guidance*, 1983, No. 11

[2] *Lights of Guidance*, 1983, No. 8

ตนเอง แต่จะทำอันตรายสังคมที่เขาอาศัยอยู่ด้วย ทำนองเดียวกันสภาพของสังคมมีผลโดยตรงต่อบุคคลทั้งหลายที่ต้องอาศัยอยู่ในสังคมนั้น ^[1]

การพัฒนาวุฒิภาวะทางศีลธรรมของทั้งประชาชนและสถาบันมาถึงระดับดังที่กล่าวมานี้ คือเงื่อนไขหนึ่งที่สำคัญสำหรับสังคมที่จะก้าวไปสู่อารยธรรมสวรรค์หรืออารยธรรมแห่งสหสวรรษใหม่ ซึ่งไม่ได้อาศัยการออกกฎหมายและบทลงโทษเป็นหลักในการยับยั้งการทำความชั่ว ซึ่งเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าไม่สามารถคำนวณความสงบสุขในสังคมได้ เพราะความชั่วร้ายที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจยังคงมองหาโอกาสที่จะทำความชั่วในลักษณะที่กฎหมายเอื้อมมือไปไม่ถึง แต่จะอาศัยปัญญาที่สว่างและมีธรรมมากกว่าในการทำให้ประชาชนรังเกียจการทำความผิด และถือว่าการทำความผิดในตัวเองคือความขายหน้าอย่างยิ่ง :

ในการวางหลักการและกฎหมาย ส่วนหนึ่งอุทิศให้บทลงโทษซึ่งก่อรูปขึ้นมาเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสำหรับสวัสดิภาพและการคุ้มครองมนุษย์ อย่างไรก็ตามความกลัวบทลงโทษทำให้มนุษย์วางมือจากการกระทำสิ่งที่ต่ำช้าน่ารังเกียจเพียงภายนอกเท่านั้น ทว่าสิ่งที่ปกป้องและรั้งมนุษย์ทั้งภายนอกและภายในจิตใจที่เป็นมาและยังคงเป็นคือความกลัวพระเจ้าเป็นเจ้าความกลัวนี้เป็นผู้คุ้มครองมนุษย์อย่างแท้จริง และเป็นผู้รักษาทางจิตวิญญาณของมนุษย์ ^[2]

ดังนี้มี ความแตกต่างกันมากระหว่างการป้องกันอาชญากรรมโดยมาตรการที่รุนแรงและตอบโต้ กับการฝึกฝนประชาชนและสั่งสอนพวกเขาให้ปัญญาสว่างและมีธรรม จนพวกเขารังเกียจการก่ออาชญากรรมทุกอย่างโดยปราศจากความกลัวการถูกลงโทษและการแก้แค้นที่จะมา ที่จริงแล้วพวกเขาจะถือว่าการก่ออาชญากรรมในตัวเอง คือความขายหน้าอย่างยิ่งและการลงโทษที่ทารุณที่สุด...

เช่นนั้นจึงดูขี้อารยธรรมทางวัตถุกับอารยธรรมสวรรค์ต่างกันมากเพียงไร อารยธรรมทางวัตถุหาทางใช้กำลังและการลงโทษเพื่อรั้งประชาชนไม่ให้ทำเรื่องร้าย ไม่ให้ทำร้ายสังคมหรือก่ออาชญากรรม แต่สำหรับอารยธรรมสวรรค์ บุคคลจะถูกปรับให้รังเกียจการก่ออาชญากรรมโดยไม่ได้กลัวการถูกลงโทษ และมองอาชญากรรมในตัวเองว่าเป็นความทรามานที่เจ็บปวดที่สุด และด้วยความขมขื่นและเบื่อกับพวกเขาจะตั้งหน้าให้ได้มา

[1] *Lights of Guidance*, 2526 (1983), no. 710

[2] *Tablets of Bahá'u'lláh*, p. 93

*ซึ่งคุณความดีของความเป็นมนุษย์..ส่งเสริมความก้าวหน้าของมนุษย์ และ
กระจายแสงสว่างไปทั่วโลก* ^[1]

---

^[1] *Bahá'í Education*, A Compilation, 2519 (1976), no.38

สันติภาพ [Peace]

*การเตรียมเครื่องมือสำหรับการสู้รบหากดำเนินต่อไปในอัตรา
ปัจจุบัน จะไปถึงจุดที่สงครามกลายเป็นสิ่งที่เลวร้ายสำหรับมนุษยชาติ^[1]*

ความพยายามพัฒนาชาติจะสะดุดหยุดลงได้ตลอดเวลาเมื่อเกิดสงคราม หรือ แม้แต่ยามที่ยังไม่เกิดสงครามจริงแค่เพียงเกิดความตึงเครียดในความสัมพันธ์ระหว่าง ชาติ หรือแม้ยังไม่เกิดความตึงเครียดดังกล่าวแต่เพียงต้องการให้ชาติอื่นยำเกรง ก็ อาจส่งผลให้มีการจัดสรรงบประมาณมหาศาลให้แก่การซื้ออาวุธยุทโธปกรณ์เพื่อ ความมั่นคง แม้ท่ามกลางความยากลำบากทางเศรษฐกิจที่แผ่กว้างกินลึกยิ่งขึ้นทุกที จึงเห็นได้ไม่ยากว่าแนวโน้มการเตรียมอาวุธยุทโธปกรณ์สำหรับการสู้รบ จะไปถึง จุดที่สงครามจะกลายเป็นสิ่งที่เลวร้ายสำหรับมนุษยชาติอย่างไร เว้นแต่ว่าชาติ ทั้งหลายจะสามารถทำข้อตกลงลดอาวุธได้อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งตามหลักการที่ ศาสนาบาไฮให้ไว้ต้องเป็นการลดอาวุธทั้งหมดไม่ใช่ลดแต่อาวุธร้ายแรงบางชนิด อย่างอาวุธนิวเคลียร์เท่านั้น และต้องเป็นการลดอาวุธพร้อมกันทุกประเทศจึงจะได้ผล ไม่ใช่เจาะจงเฉพาะประเทศที่กำลังเป็นคู่ขัดแย้งกัน หรือเพ่งเล็งแต่ประเทศที่สะสม อาวุธไว้มากจนคุกคามเสถียรภาพของโลก :

*เกี่ยวกับปัญหาการลดอาวุธ ทุกชาติต้องลดอาวุธในเวลาเดียวกัน ไม่
เหมาะสมเลยและไม่ให้เสนอว่าให้บางชาติวางอาวุธ ในขณะที่ชาติอื่นๆ ที่
เป็นเพื่อนบ้านยังติดอาวุธ สันติภาพของโลกต้องบังเกิดขึ้นโดยการตกลง
ระหว่างชาติ ทุกชาติต้องตกลงลดอาวุธพร้อมกัน...ไม่มีชาติใดสามารถ
ปฏิบัติตามนโยบายสันติภาพหากชาติเพื่อนบ้านยังกระหายสงคราม...
สันติภาพจะบังเกิดขึ้นโดยข้อตกลงการลดอาวุธระหว่างชาติที่ครอบคลุมครบ
และทั่วถึง และไม่มีหนทางอื่น*

*การปฏิบัติพร้อมกันเป็นสิ่งจำเป็นไม่ว่าในแผนใดของการลดอาวุธ ทุก
รัฐบาลในโลกต้องเปลี่ยนเรือรบและเรือสงครามเป็นเรือสินค้า แต่ไม่มีชาติ
หนึ่งชาติใดสามารถเริ่มนโยบายดังกล่าวได้ด้วยตัวเอง และเป็นความเบา
ปัญญาหากมหาอำนาจใดพยายามทำเช่นนั้น...นั่นย่อมเป็นเพียงการเชิญการ
ทำลาย*

*ชาติทั้งหลายจะถูกบีบบังคับให้มาสู่สันติภาพ และตกลงล้มเลิก
สงคราม ภาระที่หนักอึ้งของการเก็บภาษีเพื่อสงครามจะหนักเกินกว่ามนุษย์*

[1] *The Secret of Divine Civilization*, p.67

จะทนได้...การลดอาวุธจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่ต้องเกิดขึ้นและจะเกิดขึ้น โดยการยินยอมพร้อมใจของชาติอารยะทั้งหลายอย่างเป็นสากล โดยการตกลงกันระหว่างชาติ ชาติทั้งหลายจะวางอาวุธและจะเป็นการเริ่มต้นศักราชที่ยิ่งใหญ่แห่งสันติภาพ ด้วยหนทางนี้เท่านั้นและไม่มีหนทางอื่นที่จะสถาปนาสันติภาพบนโลกได้

เมื่อรัฐสภาของมนุษย์ได้รับการสถาปนาและองค์ประกอบของรัฐสภาได้รับการจัดตั้ง รัฐบาลทั้งหลายของโลกที่ทำปฏิญญาแห่งมิตรภาพนิรันดร์จะไม่จำเป็นต้องมีกองทัพบกหรือกองทัพเรือประจำการขนาดใหญ่ เท่าที่จำเป็นคือทหารไม่กี่กองพลสำหรับปกป้องรักษาระเบียบภายใน และตำรวจนานาชาติสำหรับการดูแลเส้นทางเดินเรือให้ปลอดภัยโปร่ง เมื่อนั้นเงินจำนวนมหาศาลจะถูกผันไปช่องทางอื่นๆ ที่มีประโยชน์กว่า ความอนาถาจะหมดไป ความรู้จะเพิ่มขึ้น...เมื่อนั้นไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลรัฐธรรมนูญหรือสาธารณรัฐ รัฐบาลราชาธิปไตยหรือประชาธิปไตย ผู้ปกครองทั้งหลายจะอุทิศเวลาให้แก่ความเจริญรุ่งเรืองของชาติของตน การออกกฎหมายที่ยุติธรรมและสมเหตุผล การทำนุบำรุงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดฉันท์มิตรกับเพื่อนบ้าน^[1]

การตกลงลดอาวุธดังกล่าวจะสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อผู้นำของประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศมหาอำนาจ เข้าร่วมประชุมกันและปรึกษาหารือเพื่อหาวิธีรับประกันสันติภาพ และการรับประกันนี้สามารถทำให้แต่ละประเทศวางใจได้ว่า ตนไม่ต้องมีอาวุธยุทธภัณฑ์มากเกินไปที่จำเป็นสำหรับการรักษาความปลอดภัยในเขตแดนของตน พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงลิขิตไว้เกี่ยวกับการจัดชุมนุมเพื่อจุดประสงค์นี้ว่า :

เวลานั้นต้องมาถึง คือเวลาที่ความจำเป็นรีบด่วนของการจัดการชุมนุมอย่างไพศาลและครอบคลุมหมด จะเป็นที่ยอมรับกันอย่างทั่วถึง ผู้ปกครองและกษัตริย์ทั้งหลายของโลกจำเป็นต้องเข้าร่วมการชุมนุมนี้ และโดยการปรึกษาหารือกันต้องพิจารณาหนทางและวิธีการที่จะวางรากฐานของสันติภาพอันยิ่งใหญ่ของโลกในหมู่มนุษย์ สันติภาพดังกล่าวเรียกร้องให้บรรดามหาอำนาจมุ่งมั่นปรองดองกันอย่างไพบูรณ์ เพื่อเห็นแก่ความสงบของประชาชนทั้งหลายของโลก หากกษัตริย์องค์ใดใช้อาวุธรุกรานอีกฝ่ายหนึ่ง ทุกคนต้องสามัคคีกันลุกขึ้นและขัดขวางเขา หากทำดังนี้ ชาติทั้งหลายของโลกจะไม่จำเป็นต้องมีอาวุธยุทธภัณฑ์อีกต่อไป เว้นแต่เพื่อรักษาความปลอดภัยของอาณาจักรและคำจูนระเบียบภายในเขตแดนของตน

[1] Peace, A Compilation, 2528 (1985), no.42

สิ่งนี้จะรับประกันสันติภาพและความสงบของทุกชนชาติ ทุกรัฐบาลและทุกประเทศ^[1]

เกี่ยวกับขั้นตอนวิธีการ เป้าหมายและวาระการประชุมสำหรับการชุมนุมระดับโลกนี้ที่จะเป็นการก้าวมันไปสู่อารยธรรมแห่งสหประชาชาติใหม่ พระอับดุลบา ทรงเสนอธรรมทรรศนะเหล่านี้ :

อารยธรรมที่แท้จริงจะคลี่คลายออกมาในใจกลางสุดของโลกเมื่อใดก็ตามที่ประมุขที่ดีเด่นและจิตใจสูงจำนวนหนึ่ง ซึ่งเป็นแบบอย่างอันเรืองรองของความอุทิศตนและความมุ่งมั่น ลุกขึ้นเพื่อประโยชน์และความสุขของมวลมนุษยชาติด้วยความตั้งใจอันแน่วแน่และวิสัยทัศน์ที่ชัดเจน เพื่อสถาปนาความมุ่งหมายแห่งสันติภาพสากล พวกเขาต้องทำให้ความมุ่งหมายแห่งสันติภาพเป็นจุดหมายของการปรึกษาหารือโดยรวม และหาทางสถาปนาสภาพของชาติทั้งหลายของโลกโดยทุกวิธีในอำนาจของตน พวกเขาต้องทำสนธิสัญญาผูกมัดและสถาปนาปฏิญญาที่มีข้อกำหนดที่ขอบด้วยเหตุผลละเมิดไม่ได้และแนบแน่น พวกเขาต้องประกาศปฏิญญานี้ทั่วโลก และปฏิญญานี้ต้องได้รับความเห็นชอบจากมวลมนุษยชาติ ภารกิจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและประเสริฐนี้ ซึ่งเป็นบ่อเกิดที่แท้จริงของสันติภาพและความผาสุกของทั่วโลก ควรได้รับการพิจารณาโดยทุกคนที่อาศัยอยู่บนพิภพว่าเป็นภารกิจที่ศักดิ์สิทธิ์ กองกำลังทั้งหมดของมนุษยชาติต้องระดมมาเพื่อรับประกันเสถียรภาพและความถาวรของปฏิญญาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ ในข้อตกลงที่ครอบคลุมหมดนี้ ขอบเขตและชายแดนของแต่ละชาติควรกำหนดไว้อย่างชัดเจน หลักการต่างๆ ที่เป็นรากฐานความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลทั้งหลายที่มีต่อกันควรวางไว้อย่างแนบแน่น ข้อตกลงและข้อบังคับทั้งหมดระหว่างประเทศต้องเป็นที่รู้แน่ ทำนองเดียวกันขนาดของอาวุธยุทธภัณฑ์ของทุกรัฐบาลควรถูกจำกัดอย่างเข้มงวด เพราะหากยอมให้มีการตระเตรียมสงครามและเพิ่มกำลังทหารของชาติใด นั่นจะปลุกเร้าความระแวงสงสัยของชาติอื่น หลักการมูลฐานที่เป็นรากฐานของข้อตกลงที่เคร่งครัดนี้ ควรกำหนดไว้อย่างที่หากรัฐบาลไหนละเมิดข้อกำหนดใดในภายหลัง รัฐบาลทั้งหมดบนโลกควรลุกขึ้นทำให้รัฐบาลนั้นยอมจำนนอย่างสิ้นเชิง ไม่เพียงเท่านั้นมนุษยชาติโดยรวมควรมุ่งมั่นทำลายรัฐบาลนั้นด้วยอำนาจทุกอย่างที่มีอยู่ หากน่านการรักษายิ่งใหญ่ที่สุดนี้มาใช้กับร่างกายของโลกที่เจ็บป่วย นอนใจ

[1] Tablets of Baha'u'llah, p.165

ได้ว่าโลกจะฟื้นจากความยุ่งยากและคงอยู่อย่างปลอดภัยและมั่นคงไปชั่ว
กาลนาน ^[1]

การประชุมดังกล่าวจะเป็นไปได้และประสบความสำเร็จในการบรรลุข้อตกลงในเรื่องต่างๆ ตามที่พระอัครบิดรบาฮาเจ้าแจ้งแจ้งว่าข้างบนนี้ ย่อมต้องอาศัยการขยายฐานของการมีสิทธิมีเสียงในการลงมติในประเด็นที่สำคัญต่างๆ เกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างประเทศ ให้กว้างออกไปให้ทุกประเทศมีส่วนร่วมได้ ซึ่งหมายความว่ากลไกที่อำนาจและสิทธิในการลงมติดังกล่าวจะกระจุกตัวอยู่ที่ประเทศมหาอำนาจไม่กี่ประเทศ ในขณะมนตรียุคขององค์การสหประชาชาติ จะต้องพัฒนาต่อไปให้สมบูรณ์ขึ้น และจำเป็นต้องอาศัยระดับจิตใจที่สูงขึ้นของผู้นำประเทศทั้งหลายในการพิจารณาปัญหาต่างๆ โดยก้าวข้ามเกมการเมืองระหว่างประเทศ

จนกว่าการประชุมระดับโลกที่มีวาระการประชุมดังกล่าวจะเกิดขึ้น สันติภาพที่ยั่งยืนจะเกิดขึ้นไม่ได้ แม้จะใช้วิธีทางการทูตหรือเจรจากันอย่างอดทนยาวนานเพียงไหน หรือจะรบไปเจรจาไปอย่างไร อย่างดีที่สุดจะได้แค่เพียงการสงบศึกชั่วคราว สงครามที่มีเหตุจากเศรษฐกิจ การเมือง ศาสนาหรือข้อพิพาทดินแดน ฯลฯ ก็จะทำให้ทำลายล้างโลกและชีวิตประชาชนต่อไป และสำหรับการทำลายล้างที่มีสาเหตุจากความเกลียดชังทางศาสนา พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ทรงเตือนไว้อย่างเจาะจงตั้งแต่ปลายคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้าว่า :

ความเกลียดชังและความบ้าคลั่งศาสนา คือ ไฟบรรลัยกัลป์ที่ร้อนแรง
 อย่างไม่มีใครดับได้ อานุภาพของพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่
 สามารถปลดปล่อยมนุษยชาติจากทุกขเวทนาที่ทาลายล้างนี้ [2]

ความบ้าคลั่งศาสนาและความเกลียดชังระหว่างศาสนาหรือระหว่างนิกายในศาสนาเดียวกัน ที่ระเบิดออกมาเป็นการทำลายล้างอย่างรุนแรงและลามออกไปทั่วทุกดินแดนถึงขั้นทุกทีอย่างดูเหมือนว่าไม่มีใครหยุดได้ ไม่ว่าจะเป็นมหาอำนาจทางทหารหรือทางเศรษฐกิจ หรืออำนาจทางโลกใดๆ หรือแม้แต่อำนาจของผู้นำศาสนา หรือสถาบันทางศาสนา คืออุปสรรคที่ร้ายกาจที่สุดต่อความพยายามบรรลุสันติภาพ และการก้าวไปสู่อารยธรรมแห่งสหสหัสวรรษใหม่ ซึ่งลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของอารยธรรมนั้นคือ การหลอมทุกเชื้อชาติ ทุกความเชื่อทางศาสนา ทุกชนชั้นและทุกชาติเข้าด้วยกัน :

สันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุดตามที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้ทรงปรารถนาไว้ ซึ่งจะต้องเป็น
ผลตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ของการยกระดับธรรมะของโลกทางปฏิบัติ

^[1] *The Secret of Divine Civilization*, p.64-5

[2] *Epistle to the Son of the Wolf*, pp.14

และการหลอมทุกเชื้อชาติ ทุกความเชื่อทางศาสนา ทุกชนชั้นและทุกชาติ เข้าด้วยกัน ไม่สามารถตั้งอยู่บนพื้นฐานใดหรือคงอยู่ได้โดยกลไกใด นอกจากบทบัญญัติทั้งหลายที่สวรรค์กำหนด ซึ่งแสดงนัยไว้ในระบบโลกที่สัมพันธ์กับพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์^[1]

เกี่ยวกับเรื่องนี้ที่แสดงนัยไว้ในธรรมจารึกของพระองค์ถึงพระราชนิเวศน์ต่อเรียราวหนึ่งร้อยห้าสิบปีที่แล้ว พระบาฮาอุลลาห์ทรงลิขิตไว้ว่า อานุภาพธรรมของพระองค์เท่านั้นในฐานะแพทย์สวรรค์ผู้สั่งการรักษาให้แก่โลกที่เจ็บป่วย ที่สามารถประสานสามัคคีประชาชนทั้งหมดของโลกในศาสนาเดียวกัน ซึ่งเอกภาพของศาสนาดังกล่าวคือเงื่อนไขหนึ่งที่สำคัญสำหรับการสถาปนาสันติภาพถาวรหรือสันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด :

สิ่งที่พระผู้เป็นนายบัญญัติไว้เป็นการเยียวยาสูงสุดและเครื่องมือที่ทรงอำนาจที่สุดสำหรับการรักษาโลกทั้งหมดคือ การประสานสามัคคีประชาชนทั้งหมดของโลกในความมุ่งหมายสากลและศาสนาเดียวกัน สิ่งนี้ไม่มีทางสัมฤทธิ์ผลเว้นแต่โดยอานุภาพของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ทรงอานุภาพสูงสุดและได้รับการดลใจ^[2]

[1] *The World Order of Baha'u'llah*, p.162

[2] *Tablet to Queen Victoria*, para 7

ประชาคมบาไฮ [Bahá'í Community]

*โลกนี้เป็นเพียงแผ่นดินเดียว และมนุษยชาติเป็นเพียงพลเมืองของ
ประเทศเดียวกัน* ^[1]

ประชาคมโลกบาไฮประกอบด้วยบาไฮศาสนิกชนที่มีภูมิลำเนาจากทุกศาสนา
ที่กระจายตัวอยู่ในราว 100,000 ท้องถิ่นในทุกประเทศทั่วโลก บาไฮเชื่อว่าพระบาฮา
อุลลาห์คือพระศาสดาแห่งยุคใหม่ที่เสด็จมาสำเร็จภารกิจต่อจากพระศาสดาทั้งหลาย
ในอดีต ที่เคยให้หลักธรรมคำสอนแก่ชนชาติทั้งหลายในดินแดนต่างๆ สำหรับการ
ก่อตั้งอารยธรรมในระดับที่เป็นไปได้ในเวลาอันสั้น ซึ่งทวีปทั้งหลายยังแบ่งแยกจากกัน
ไกล ไม่ได้เชื่อมเข้าด้วยกันเป็นหนึ่งด้วยวิธีการสื่อสารคมนาคมอย่างที่เป็นอยู่ในยุค
ปัจจุบัน และเวลามาถึงแล้วที่มนุษยชาติจำเป็นต้องมีสำนึกในความเป็นหนึ่งเดียวกัน
ละทิ้งอคติทุกชนิด อคติทางเชื้อชาติ ชนชั้น สีผิว ความเชื่อทางศาสนา ชาติ เพศ
ระดับของอารยธรรมทางวัตถุ ทุกสิ่งที่ทำให้ประชาชนถือว่าตนเหนือกว่าผู้อื่น เพื่อ
การจัดระบบสังคมและระบบโลกใหม่ให้ประชาชาติทั้งหมดเป็นเสมือนพลเมืองของ
ประเทศเดียวกันนั่นคือโลกใบนี้ เพื่อก้าวไปสู่อารยธรรมแห่งสหสหัสวรรษใหม่ ตามที่
พระศาสดาทั้งหลายในอดีตพยากรณ์และคาดการณ์ไว้ เพราะในยุคนี้เป็นไปไม่ได้อีก
ต่อไปที่แต่ละชาติจะพัฒนาชาติของตนได้โดยลำพัง โดยไม่ได้รับอิทธิพลหรือ
ผลกระทบจากความเป็นไปในชาติอื่นๆ เนื่องด้วยสายสัมพันธ์ทางการเมืองได้
ประสานประชาชนและชาติทั้งหมดเข้าด้วยกัน และข้อผูกมัดทางการค้าและ
อุตสาหกรรม เกษตรกรรมและการศึกษา กำลังแข็งแกร่งขึ้นทุกวัน

สำนึกในความเป็นพลเมืองของโลกนี้แสดงนัยถึงว่า แต่ละชาติโดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งชาติมหาอำนาจ ไม่สามารถคิดถึงแต่ประโยชน์ของตนเองโดยไม่คำนึงถึง
ผลกระทบต่อประเทศอื่น หรือประโยชน์ของมนุษยชาติโดยรวมได้อีกต่อไปในการ
ดำเนินนโยบายต่างๆ ของตน ท่านโชกิ เอฟเฟนดิอธิบายคำสอนของพระบาฮา
อุลลาห์เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ในปี พ.ศ. 2484 (ค.ศ. 1941) ว่า :

*พระบาฮาอุลลาห์เองทรงยืนยันว่า "ชีวหาแห่งความโอฬาร...ได้
ประกาศในยุคแห่งการสำแดงองค์ของพระองค์ว่า : เขาไม่ควรจะโอ้อวดว่ารัก
ประเทศของตน แต่เขาควรรักโลก"...ความรักประเทศของตนซึ่งได้รับการ
ปลุกฝังและเน้นย้ำโดยคำสอนของอิสลามว่าเป็น "องค์ประกอบหนึ่งของ
ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า" มิได้ถูกประณามหรือดูแคลนโดยการประกาศนี้
เสียงร้องเรียกนี้ของพระบาฮาอุลลาห์ ที่จริงแล้วการประกาศนี้ไม่ควรถูก*

[1] *Gleanings from the Writings of Baha'u'llah*, p.250

เข้าใจว่าเป็นการปฏิเสธหรือถือว่าเป็นการตีความความรักชาติอย่างมีสติและมีปัญญา หรือหาทางบ่อนทำลายความซื่อสัตย์และจงรักภักดีและของบุคคลใดที่มีต่อประเทศของตน และมีได้ขัดกับความใฝ่ฝันที่ขอบด้วยเหตุผลสิทธิและหน้าที่ของรัฐหรือชาติใด ทั้งหมดที่แสดงนัยและประกาศไว้คือความไม่เพียงพอของความรักชาติเมื่อพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงชั้นมูลฐานทั้งหลายที่เกิดขึ้นในชีวิตทางเศรษฐกิจของสังคม และการพึ่งพาอาศัยกันระหว่างชาติต่างๆ ซึ่งเป็นผลมาจากการหดตัวของโลกโดยการปฏิวัติวิธีการสื่อสารคมนาคม ซึ่งเป็นสภาพที่มีได้มีอยู่และไม่สามารถมีอยู่ในสมัยของพระเยซูคริสต์หรือพระโมฮัมหมัด การประกาศนี้เรียกร้องให้มีความจงรักภักดีที่กว้างขึ้น ซึ่งไม่ควรและที่จริงแล้วไม่ได้ขัดกับความจงรักภักดีรองๆ ลงไป อีกทั้งปลุกฝังความรักซึ่งเมื่อพิจารณาถึงขอบเขต ต้องรวมความรักประเทศของตนเข้าไว้และหาได้กันออกไป โดยความจงรักภักดีนี้ที่ตนให้แรงบันดาลใจและความรักนี้ที่ตนเติมเข้าไป การประกาศนี้วางรากฐานเพียงอันเดียวเท่านั้นซึ่งบนรากฐานนี้ แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นพลเมืองของโลกสามารถเจริญเติบโต และโครงสร้างของการประสานสามัคคีโลกสามารถตั้งอยู่ได้ อย่างไรก็ตามการประกาศนี้ยื่นกรานให้ข้อพิจารณาระดับชาติและประโยชน์เฉพาะกลุ่ม เป็นรองต่อการอ้างสิทธิที่จำเป็นและสำคัญยิ่งของมนุษยชาติโดยรวมทั้งหมด เนื่องด้วยในโลกแห่งการพึ่งพาอาศัยกันระหว่างชาติและประชาชนทั้งหลาย ประโยชน์ของส่วนหนึ่งควรได้มาดีที่สุดในโดยประโยชน์ของส่วนรวมทั้งหมด ^[1]

ด้วยความล่าช้าในการยอมรับความเป็นหนึ่งเดียวกันของเชื้อชาติมนุษย์ ซึ่งเป็นทั้งเป้าหมายสุดท้ายและหลักธรรมที่เป็นหัวใจของการเปิดเผยพระธรรมของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มนุษยชาติกำลังเดินไปบนเส้นทางของอารยธรรมที่ตึบตันขึ้นทุกที สภาพการณ์เช่นนี้ที่ท่านโชกิ เอฟเฟนดิพรรณนาไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2479 (ค.ศ. 1936) ก่อนการเริ่มต้นของสงครามโลกครั้งที่สองสามปี ได้ปรากฏชัดขึ้นเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน :

ด้วยถูกกลุ่มรุมรอบด้านโดยหลักฐานที่พอกพูนของความเสื่อมสลาย ความอลหม่านและความล้มละลาย บुरุษและสตรีที่จริงจังก่อกอบทุกอาชีพ กำลังเริ่มสงสัยว่า สังคมอย่างการจัดระบบไว้ในเวลานี้จะสามารถหรือไม่ที่จะฟื้นขึ้นมาจากตมที่ตนกำลังจมลึกลงไปทุกที ทุกๆ ระบบที่ขาดการประสานสามัคคีมนุษยชาติได้รับการทดลอง ลองซ้ำแล้วซ้ำอีก และพบว่าบกพร่อง สงครามครั้งแล้วครั้งเล่าได้ต่อสู้กัน การประชุมหรือนับครั้งไม่ถ้วนได้จัดขึ้น

[1] *The Promised Day Is Come*, p.121-2

และปรึกษากัน, สนธิสัญญา ข้อตกลงและปฏิญญาต่างๆ ได้นำมาเจรจาสรุปและทบทวนแก้ไขอย่างละเอียดถี่ถ้วน, ระบบต่างๆ ของการปกครองถูกนำมาทดสอบด้วยความอดทน หล่อแบบใหม่และนำมาใช้แทนอยู่เรื่อย, แผนการบูรณะเศรษฐกิจทั้งหลายได้คิดขึ้นมาอย่างรอบคอบและดำเนินการอย่างระมัดระวัง และกระนั้นวิกฤติตามมาด้วยวิกฤติ โลกที่ไม่มั่นคงและเต็มไปด้วยอันตรายกำลังเสื่อมถอยด้วยความรวดเร็วที่เร่งขึ้นอย่างได้สัดส่วนกัน หุบเหวกำลังเปิดกว้างออกและดูท่าจะกลืนชาติทั้งหลายทั้งที่พึงพอใจและไม่พึงพอใจ ทั้งประชาธิปไตยและเผด็จการ ทั้งนายทุนและผู้ใช้แรงงาน ทั้งชาวยุโรปและชาวเอเชีย ทั้งยิวและที่ไม่ใช่ยิว ทั้งผิวขาวและผิวสีลงไปในหายนะร่วมกัน ผู้ที่คิดลบอาจให้ข้อสังเกตว่า พระผู้ทรงบริหารที่กรัโกรธได้ละทิ้งโลกที่โชคร้ายนี้ไว้กับชะตาของตนเอง และกำหนดความวิบัติไว้ให้อย่างเปลี่ยนแปลงไม่ได้, ด้วยถูกทดสอบอย่างเจ็บปวดและผิดหวังกับสิ่งที่ไม่ดีอย่างที่คิด ไม่ต้องสงสัยว่ามนุษยชาติหาทิศทางไม่ถูก และดูเหมือนว่าจะสูญเสียความศรัทธาและความหวังด้วยเช่นกัน, ด้วยมองไม่เห็นและไม่มีใครนำทางให้ มนุษยชาติกำลังวนเวียนอยู่ใกล้กับความหายนะ ความรู้สึกชะตาขาดดูเหมือนจะแผ่ซ่าน ความมืดสลัวเข้ามาปกคลุมโชคชะตาของมนุษยชาติจนมืดมิดขึ้นทุกที ขณะที่ความมืดนั้นถอยร่นเข้าไปเรื่อยๆ จากขอบนอกของเขตที่มีดมณที่สุดของชีวิตที่ปั่นป่วนของมนุษยชาติ และทะลุถึงใจกลาง ^[1]

ในฐานะผู้สืบทอดพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์ในการก่อตั้งอารยธรรมแห่งสหสวรรษใหม่ ประชาคมบาไฮมุ่งมั่นใช้หลักธรรมคำสอนของพระองค์ในการพัฒนาชุมชนตนเองและโน้มน้าวสังคมของประเทศของตนและสังคมโลก เพื่อเปลี่ยนผ่านจากอารยธรรมที่กำลังเสื่อมสลายไปสู่อารยธรรมใหม่

ในระดับท้องถิ่นกิจกรรมของบาไฮเน้นไปที่การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยการจัดชั้นเรียนเด็ก ชั้นเรียนเยาวชน ชั้นศึกษาของผู้ใหญ่โดยใช้หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมาจากหลักธรรมคำสอนบาไฮ และมีการสร้างบรรยากาศของธรรมะโดยการจัดชุมนุมอธิษฐาน เพื่อพัฒนาคนในชุมชนให้มีคุณธรรมและความสามารถในการสร้างชุมชนซึ่งเป็นฐานของอารยธรรม และเปิดรับผู้สนใจทุกคนโดยไม่คำนึงถึงความเชื่อ วัฒนธรรม ชนชั้น หรือเผ่าพันธุ์เข้าร่วมกิจกรรมเหล่านี้ เพื่อร่วมกันสร้างชุมชนหรือละแวกบ้านที่พวกเขาอาศัยอยู่

นอกจากนี้บาไฮยังเผยแพร่วรรณกรรมคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ออกไปในวงกว้างให้แก่ประชาชนทั่วไปและบุคคลที่มีบทบาทในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ

[1] *The World Order of Baha'u'llah*, p.190

ในแวดวงต่างๆ ด้วยความหมายมั่นว่าหลักธรรมคำสอนเหล่านี้จะมีประโยชน์ต่อการพัฒนาดังกล่าว ส่วนในเวทีโลกหรือระดับนานาชาติ เรามีสถาบันที่ชื่อว่าประชาคมบาไฮนานาชาติ ซึ่งขึ้นทะเบียนกับองค์การสหประชาชาติตั้งแต่ปี พ.ศ. 2491 (ค.ศ. 1948) ในฐานะที่เป็นองค์กรที่ไม่ใช่รัฐบาล ซึ่งปัจจุบันมีสถานะเป็นที่ปรึกษาของ the United Nations Economic and Social Council (ECOSOC) และ the United Nations Children's Fund (UNICEF) อีกทั้งมีตัวแทนถาวรที่ได้การรับรองกับ the United Nations Environmental Program (UNEP) และ the United Nations Department of Public Information (DPI) ประชาคมบาไฮนานาชาติทำงานร่วมกับองค์การสหประชาชาติโดยหน่วยงานเหล่านี้ และทำงานร่วมกับประเทศสมาชิกทั้งหลายขององค์การสหประชาชาติ องค์กรนานาชาติและองค์กรที่ไม่ใช่รัฐบาล และนักวิชาการทั้งหลาย โดยใช้หลักธรรมคำสอนของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวในการปฏิบัติหน้าที่ของตน

กิจกรรมบาไฮทั้งระดับท้องถิ่น ระดับชาติและระดับนานาชาติเหล่านี้อยู่ภายใต้การดูแลและชี้แนะของสภายุติธรรมสากล ซึ่งเป็นสถาบันสูงสุดของศาสนาบาไฮประกอบด้วยการรวมกันของสมาชิกรวม 18 คนที่มาจากทั่วโลกทุกๆ ห้าปี และมีที่ทำการอยู่ที่ประเทศอิสราเอล เป็นสถาบันที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวให้มึบทบาทในการนำพามนุษยชาติไปสู่อารยธรรมแห่งสหประชาชาติใหม่ตามที่ศาสนาทั้งหลายในอดีตคาดหวังไว้ด้วยคำพรรณนาต่างๆ เช่น ยุคพระศรีอารีย อารยธรรมของพระบิดาที่ทำนายไว้โดยพระบุตร และท่านโซกิ เอฟเฟนติवादวิสัยทัศน์ของอารยธรรมดังกล่าวไว้ว่า :

เอกภาพของเผ่าพันธุ์มนุษย์ตามที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้แสดงนัยถึงการสถาปนาสหพันธรัฐแห่งโลกซึ่งทุกชาติ ทุกเชื้อชาติ ทุกความเชื่อทางศาสนาและทุกชนชั้น จะประสานเข้าด้วยกันอย่างแน่นแฟ้นและถาวร และในสหพันธรัฐนี้การปกครองตนเองของรัฐสมาชิกทั้งหลายอิสราภาพส่วนบุคคลและการริเริ่มของแต่ละบุคคลที่ประกอบกันเป็นรัฐเหล่านี้จะได้รับการพิทักษ์รักษาอย่างแน่นนอนและสมบูรณ์, เท่าที่เรานึกภาพได้สหพันธรัฐนี้ต้องประกอบด้วยสภานิติบัญญัติแห่งโลก ซึ่งสมาชิกทั้งหลายของสภานี้ในฐานะผู้พิทักษ์ทรัพย์สินของมนุษยชาติทั้งหมด จะควบคุมทรัพยากรทั้งหมดของทุกชาติที่เป็นส่วนประกอบของสหพันธรัฐในท้ายที่สุดและจะออกกฎหมายที่จำเป็นต่อการกำกับควบคุมชีวิต สนองความต้องการและปรับความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติและชนชาติทั้งหมด, คณะบริหารแห่งโลกซึ่งได้รับการหนุนโดยกองกำลังนานาชาติ จะดำเนินการตามคำตัดสินและใช้กฎหมายที่ออกโดยสภานิติบัญญัติแห่งโลกนี้ และจะพิทักษ์รักษาเอกภาพขององค์การของทั้งสหพันธรัฐ, ศาลโลกจะวินิจฉัยและประกาศ

คำตัดสินสุดท้ายที่มีผลบังคับต่อข้อโต้แย้งใดๆ ทั้งหมดที่อาจเกิดขึ้นระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ที่ประกอบกันเป็นระบบสากลนี้, กลไกสื่อสารกันในโลก จะได้รับการประดิษฐ์ขึ้นมาครอบคลุมทั้งพิภพ ซึ่งจะเป็นอิสระจากการกีดกันและข้อจำกัดของชาติ และทำหน้าที่ได้ฉับไวอย่างน่าพิศวงและเที่ยงตรงอย่างสมบูรณ์, นครหลวงแห่งโลกจะทำหน้าที่เป็นศูนย์ควบคุมของอารยธรรมโลก ซึ่งจะเป็นจุดโฟกัสที่พลังประสานสามัคคีทั้งหลายของชีวิตจะมาบรรจบกัน และอิทธิพลกระตุ้นจะแผ่ออกไป, ภาษาแห่งโลกจะได้รับการประดิษฐ์ขึ้นหรือเลือกจากภาษาที่มีอยู่แล้ว และจะนำไปสอนในโรงเรียนของทุกชาติที่เป็นสหพันธ์เป็นภาษาเสริมภาษาแม่ของแต่ละชาติ, แบบเขียนและวรรณกรรมแห่งโลก ระบบสากลแบบเดียวกันของหน่วยเงินตรา หน่วยน้ำหนัก และหน่วยการวัด จะทำให้ง่ายและสะดวกสำหรับการสื่อสารและความเข้าใจในหมู่ชาติและเชื้อชาติทั้งหลาย, ในสังคมโลกดังกล่าว วิทยาศาสตร์และศาสนาซึ่งเป็นสองพลังอำนาจที่มีอำนาจสูงสุดในชีวิตมนุษย์ จะสอดคล้อง ร่วมมือและพัฒนาอย่างกลมกลืนกัน, ภายใต้ระบบดังกล่าว สื่อมวลชนขณะที่จะให้ขอบเขตเต็มที่สำหรับการแสดงทัศนะและความเชื่อมั่นที่หลากหลายของมนุษยชาติ จะยุติการถูกนำมาใช้จูงความคิดอย่างเป็นภัยโดยกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ไม่ว่าภาคเอกชนและภาครัฐ และจะเป็นอิสระจากอิทธิพลของรัฐบาลและประชาชนที่สู้กัน, ทรัพยากรทางเศรษฐกิจของโลกจะถูกจัดเป็นระบบ แหล่งวัตถุดิบทั้งหลายจะถูกสูบและเอามาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ ตลาดทั้งหลายจะได้รับการประสานและพัฒนา และการกระจายผลผลิตจะได้รับการกำกับควบคุมอย่างเป็นธรรม

การแข่งขันชิงดี ความเกลียดชัง และอุบายระหว่างชาติจะยุติ ความชิงชังและอคติระหว่างเชื้อชาติจะถูกแทนที่ด้วยสัมพันธไมตรี ความเข้าใจและการร่วมมือกัน, สาเหตุทั้งหลายของความขัดแย้งทางศาสนาจะถูกขจัดไปอย่างถาวร กำแพงและข้อจำกัดทางเศรษฐกิจจะถูกยกเลิกทั้งหมด ความต่างกันเกินควรระหว่างชนชั้นจะหายไป ความแร้นแค้นในด้านหนึ่งและการสะสมกรรมสิทธิอันฟุ้งในอีกด้านหนึ่งจะหายไป, พลังงานมหาศาลที่สิ้นเปลืองและสูญเปล่าไปในสงคราม ไม่ว่าสงครามเศรษฐกิจหรือสงครามการเมือง จะถูกนำมาอุทิศให้แก่เป้าหมายที่จะขยายขอบเขตการประดิษฐ์และการพัฒนาเทคโนโลยีของมนุษย์ การเพิ่มผลผลิตของมนุษยชาติ การกำจัดโรค การขยายการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ การยกมาตรฐานสุขภาพ การสืบสมองและขัดเกลาสติปัญญา การหาประโยชน์จากทรัพยากรของโลกที่ไม่ได้ใช้หรือนึกคิดมาก่อน การยืดชีวิตมนุษย์ และการส่งเสริมวิธีการใดๆ

ที่สามารถกระตุ้นสติปัญญา ศีลธรรม และจิตวิญญาณในชีวิตของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด

ระบบสหพันธรัฐแห่งโลกซึ่งปกครองทั้งโลก และใช้อำนาจที่ท้าทายไม่ได้ต่อทรัพยากรอันไพศาลสุดจินตนาการ ผสมผสานและรวมอุดมคติทั้งหลายของโลกตะวันออกและโลกตะวันตกไว้ด้วยกัน เป็นอิสระจากภัยพิบัติและทุกขเวทนาของสงคราม มุ่งหาประโยชน์จากแหล่งพลังงานทั้งหมดที่หาได้บนพื้นผิวโลก เป็นระบบซึ่งกองกำลังถูกทำให้เป็นผู้รับใช้ความยุติธรรม และชีวิตของระบบได้รับการค้ำจุนโดยการยอมรับพระผู้เป็นเจ้าเดียวกันและความจงรักภักดีต่อการเปิดเผยพระธรรมเดียวกันอย่างเป็นสากล ดังกล่าวนี้อธิบายเป้าหมายที่มนุษยชาติกำลังเคลื่อนไปสู่โดยการผลักดันของพลังประสานสามัคคีทั้งหลายของชีวิต ^[1]

[1] *The World Order of Baha'u'llah*, p.203-4